ΕΤΟΣ Δ' — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1890 — Ἀριθ. 185

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πταίουσι καὶ πάλιν αἱ μητέρες; — Ἀναμνήσεις (ὑπὸ Ἀτθίδος). — Αἱ κυρίαι ἐν τῷ Πολιτικῷ Νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν. — Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ). — Ὁ κόκνος καὶ τὸ ἴον (ὑπὸ Ἴριδος). — Ἱστορία τῶν ὡρολογίων (ὑπὸ κ. Παναγιώτας Διούρδη). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Λαχεῖον Ἡμερολογίου «Ἐφημερίδος Κυριῶν». — Θέατρον. — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιγραφές.

ΠΤΑΙΟΥΣΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ;

Τοιαύτην ἐρώτησιν ἀπευθύνει ἡμῖν συνετὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ καὶ σεβαστὴ τῆς πόλεώς μας δέσποινα. Πταίουσι, λέγει, αἱ μητέρες, ἐὰν αἱ θυγατέρες των ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους των φαίνονται βαρυνθεῖσαι τὴν ζωήν, ἀνιῶσι, δυσπιστοῦσι πρὸς τὴν φιλίαν, τὴν στοργήν, τὴν ἀγάπην καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἔρωτα; Πταίει ἄρα ἡ μήτηρ, ἐὰν ἡ δεκαεξαέτις κόρη ἀψηφᾷ τὴν ζωήν της, εἰς βαθμὸν ὥστε διὰ τὴν ἐλαχίστην κατὰ τῆς φιλοτιμίας της προσβολὴν — ὡς ἡ πρό τινων ἡμερῶν ἐν Πειραιεῖ αὐτοκτονήσασα — νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν αὐτοκτονίαν!

Ὄχι, δὲν πταίουσιν αἱ μητέρες, λέγομεν, ἄνευ ἐνδοιασμοῦ. Ἡ βαρυνθεῖσα ζωὴν ἀριθμοῦσαν εἴκοσι μόνον ἀνοίξεις, ἡ καταφεύγουσα, ὡς εἰς ἄσυλον εὐεργετικόν, εἰς τὰς ψυχρὰς τοῦ θανάτου ἀγκάλας, ἐνῷ ἡ ζωὴ τῇ μειδιᾷ ἔτι, εἶναι ἀναντιρρήτως παράφρων. Καὶ αἱ μητέρες δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν παραφροσύνην τῶν τέκνων των, ὡς δὲν εὐθύνονται διὰ πᾶσαν ἄλλην σωματικὴν τούτων ἀσθένειαν.

Ὅτι ὁ αἰών μας ἄγει εἰς τὸν σκεπτικισμόν, εἶναι δυστυχῶς γεγονὸς ἀδιαφιλονίκητον. Ὑπάρχουσι κορασίδες ἰδιορρύθμου φρενολογικῆς καταστάσεως, αἵτινες, ἀντὶ νὰ δρέπωσι τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ των ῥόδα καὶ νὰ ἀπορροφῶσιν εὐτυχεῖς τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα αὐτῶν, ζητοῦσι πρὸς μελέτην καὶ ἀνάλυσιν τὸν ἐν αὐτοῖς δηλητηριώδη χυμόν. Αἵτινες, ἀντὶ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὴν αἴγλην καὶ τὸ θάλπος τοῦ ζωογόνου ἄστρου τῆς ἡμέρας, ἀντὶ νὰ χαιρετῶσι μὲ ᾄσματα καὶ χοροὺς τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας, ἀναζητοῦσι μετὰ μανίας ἀκατανοήτου τὰς ἀδιοράτους μελανὰς αὐτοῦ κηλῖδας. Αἵτινες, ἀντὶ νὰ ἀντλῶσιν ἐκ τῆς μελέτης ἠθικῶν καὶ ἐποικοδομητικῶν ἔργων μαθήματα τῆς ζωῆς, ἧς τὸν οὐδὸν δὲν διέβησαν εἰσέτι καὶ ἐν ᾗ κόσμος ἀγνώστων εὐτυχιῶν καὶ ἐλπίδων μόλις διανοίγεται αὐταῖς, ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἑρμηνείαν ὑλιστικῶν καὶ σκεπτικιστικῶν ἰδεῶν, πληροῦσαι οὕτω τὴν κενὴν κεφαλὴν των ἀνοήτων καὶ μισανθρωπικῶν προλήψεων, τοῦτο εἶναι ἐπίσης γεγονὸς καὶ γεγονὸς θλιβερόν, ὅπερ ἄγει εὐθὺς εἰς τὴν παραφροσύνην.

Ἡ μήτηρ τοιαύτης θυγατρὸς φέρει εὐθύνην, ἐὰν ὑπῆρξε σκληρά, ἀπότομος, ξένη πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ τέκνου της. Ἐὰν δὲν παρηκολούθησεν ἄγρυπνος τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτῆς συναισθημάτων. Ἐὰν κατὰ τὴν μετάβασιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἡ παρθενικὴ καρδία διανοίγεται ὑπὸ νέων αἰσθημάτων, ὡς κάλυξ ῥόδου ὑπὸ τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἀντὶ νὰ παράσχῃ τροφὴν ὑγιᾶ εἴς τε τὴν ψυχήν της δι' ἐξασκήσεως τῆς φιλανθρωπίας καὶ εἰς τὸ πνεῦμα δι' ἀναγνωσμάτων ἀγνῶν καὶ ἐποικοδομητικῶν, ἀφῆκεν αὐτὴν μόνην, ἄνευ ὁδηγοῦ, ἄνευ συντρόφου, ἔρμαιον φίλων ἀγνώστων ἀρχῶν καὶ αἰσθημάτων καὶ θῦμα τῶν ἐξεγερτικῶν ἰδεῶν καὶ ἐμπνεύσεων, ἃς ἡ ἀνάγνωσις ρωμαντικῶν περιγραφῶν, μελαγχολικῶν ποιήσεων καὶ μυθιστορημάτων ἐμποιεῖ εἰς τὴν παρθένον αὐτῆς καρδίαν.

Κόρη διαμοιράζουσα τὰς ὥρας της μεταξὺ τῆς ἐργασίας, τῆς εὐποιΐας καὶ τῆς ἀναγνώσεως τερπνῶν καὶ ἠθικολόγων συγγραφέων παρὰ τὸ πλευρὸν μητρὸς ἀγαθῆς καὶ φιλοστόργου, δὲν πλανᾶται βεβαίως εὐκόλως εἰς τὰς σκοτεινὰς καὶ δαιδαλώδεις τοῦ σκεπτικισμοῦ, τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τοῦ κόρου ἀτραπούς. Ἡ ζωή της στηρίζεται ἐπὶ σοβαρῶν ἠθικῶν βάσεων, ὅπως μὴ τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα δύνηται νὰ κλονίσῃ τὰ βήματά της. Ὁδηγὸς ἐν τῷ βίῳ της εἶναι ἡ ἑνότης τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ βλέμμα καὶ οἱ διαλογισμοί της εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ καρδία της ἀφιεροῦται εἰς πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ μέγα καὶ ἡ διαυγεστάτη διάνοιά της χρησιμεύει αὐτῇ ὡς φαεινὸς ἐν τῷ βίῳ ὁδηγός.

Ἐνίοτε ἐν τούτοις καὶ αὐτῆς τὸ ὄμμα πλανᾶται μελαγχολικὸν καὶ ρεμβῶδες ἀνὰ τὸ ἄπειρον, ἐρύθημα ἀκούσιον χρωματίζει τὰς

παρειάς της, καὶ φαίνεται καταλαμβανομένη ὑπὸ τῆς μελαγχολικῆς ἐκείνης νοσταλγίας, ἧς τὸ μυστήριον κατέχει μόνη ἡ φύσις. Εἶναι στιγμὴ κρίσιμος διά τε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Εἶναι στιγμή, καθ' ἣν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἡ φύσις διεκδικεῖ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα. Ἀνοίξατε τότε αὐτῇ τὰς θύρας τοῦ ἀγνώστου πρὸς τὴν εὐαισθησίαν τοῦ κόσμου. Ὁδηγήσατέ την μετὰ θάρρους διὰ μέσου τοῦ ὠκεανοῦ τῶν δακρύων, ἅτινα χύνονται πλησίον μας χωρὶς οὐδόλως νὰ προσέχωμεν εἰς αὐτά. Ἐγείρατε ἀποφασιστικῶς τὸ παραπέτασμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀμειλίκτως ἐξελίσσονται τὰ τρομερώτερα τῆς ζωῆς δράματα, χωρὶς νὰ σᾶς πτοήσῃ ἡ συγκίνησις καὶ τὰ δάκρυά της. Ἄφετέ την νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν τρομερὰν τοῦ βίου πραγματικότητα. Ἐνώπιον τοιαύτης ἀποκαλύψεως τὰ προσωπικὰ εἰδύλλια, τὰ ἐγωϊστικὰ ὄνειρα ναυαγοῦσι, διαλύονται, ἐξαφανίζονται. Ἡ μελαγχολία καὶ ἡ νοσταλγία ὑποχωροῦσιν εἰς αἰσθήματα συμπαθείας, ἀγάπης, αὐταπαρνήσεως. Ἡ κόρη αὕτη θὰ διαφύγῃ οὕτω τὸν σκόπελον τοῦ ρωμαντισμοῦ, καὶ ἡ κοινωνία ἀποκτᾷ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἕνα τῶν πολυτιμοτάτων παραγόντων τῆς προόδου καὶ βελτιώσεώς της.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅταν εὑρίσκησαι εἰς πόλιν τινά, ἥτις σὲ τέρπει καὶ εὐχαριστεῖ, ὀλιγώτερον ἐπαισθητή σοι ἀποβαίνει ἡ ἐκ τῆς φίλης πατρίδος ἀπομάκρυνσις. Ἀλλὰ νὰ διατρέχῃς τόπους ἀγνώστους, ἢ νὰ διαμένῃς εἰς μέρος γῆς, ἔνθα ἀκούεις γλῶσσαν, ἣν μόλις ἐννοεῖς, νὰ βλέπῃς πρόσωπα, ἅτινα οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν μὲ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς τύχης σου, τοῦτο εἶναι ἐρημία καὶ μονοτονία δεινή.

Τοιαῦτά τινα διελογιζόμην τοὺς πρώτους μῆνας τῆς εἰς Ρουμανίαν ἀφίξεώς μου, ὅτε ἐν ὥρᾳ θέρους διέτρεχον τοὺς σίτῳ κεκαλυμμένους ἀγρούς, οὗ οἱ χρυσίζοντες στάχυες, ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμενοι, ὡμοίαζον κυματόεσσαν θάλασσαν, τοὺς χλοοφόρους λειμῶνας, τὰ σύσκια δάση, ἔνθα μὲ προσείλκυεν ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων ὑπὸ λιγυρᾶς κινουμένων αὔρας, μεμιγμένος μὲ τὸ μινύρισμα τῶν πτηνῶν, τὸν ἐκεῖ που ἀναβαίνοντα ἐκ τοῦ ποταμοῦ μονότονον καὶ νανουριστὸν ρόχθον τῶν ὑδάτων, τὰ περιῤῥιζ βελάσματα τῶν ποιμνίων καὶ τὴν ἀπήχησιν τῶν κωδωνίσκων.

Ἡ φαντασία, ἡ ἀκένωτος αὕτη πηγὴ τῶν παραστάσεων καὶ ἐνδαλμάτων, πρὸ τοῦ ἐξελισσομένου τούτου τῆς φύσεως πανοράματος ἀνελάμβανε τὰς πτέρυγας τῆς μνήμης καὶ ἀναπαρίστα ἐν ἐμοὶ εἰδυλλιακὸς σκηνὰς παρελθόντων χρόνων, τερπνὰς συγκινήσεις τῆς εὐθύμου παιδικῆς ἡλικίας, τὰ τοπεῖα τῆς γεννετείρας μου γῆς, ἐν ᾗ τὰ πάντα ὁ Μέγας ζωγράφος μὲ θεότευκτον ἐζωγράφισε χρωστῆρα, μὲ χρυσῆν περιέβαλε λαμπηδόνα! Καὶ ὄντως, οἵα ἀντίθεσις οὐρανοῦ καὶ ὁρίζοντος, ἐδάφους καὶ ἀτμοσφαίρας, χρωμάτων καὶ σχημάτων!

Καὶ ἐνταῦθα ἀναπετάννυται αἴθριος οὐρανός, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ γαλανὸν ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὑφ' ὃν ἀναπτύσσονται μεγαλοπρεπεῖς αἱ μυριόμορφοι σκηναὶ τοῦ θεάτρου τῆς φύσεως. Καὶ ἐνταῦθα ἐξαπλοῦται ἀστροφεγγὴς αἰθήρ, ἀλλὰ δὲν σελαγίζουν τοσούτῳ λαμπρὰ οἱ ἀστέρες καὶ δὲν κατοπτρίζονται εἰς κυανῆν Φαληρικὴν θάλασσαν, δὲν καθορίζονται γραφικώτατοι λόφοι καὶ ὑψικόρυφα ὄρη, διατέμνοντα τὸ ἀχανές, ὅπερ ἐπαμβλύνει τὴν ὅρασιν, δὲν διαγράφονται καμπύλαι γραμμαί, ὡς ἐν τῷ Ἀττικῷ ὁρίζοντι, ἐν αἷς ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην τὸ τέλειον καὶ ἰδεῶδες τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀντελήφθη, δὲν στίλβει Ὑμηττὸς καὶ Πεντελικόν, δὲν ἐπιδεικνύεται ποικιλία καὶ στολισμὸς φυτῶν, οὐδὲ σκορπίζεται ἀφθόνως τὸ μυροβόλον ἄρωμα τῶν ἀνθέων, ὡς τῆς Ἀττικῆς χλωρίδος, ἐν ᾗ διαπρέπει ὁ θύμος, δὲν διαυγάζει τέλος ἡ λεπτοτάτη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα, συνοδευομένη περὶ τὴν αὐγὴν καὶ τὴν δύσιν μὲ τὰ χαριέστατα φωτοπαίγνιά της, ὑψοῦσα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάνοιαν εἰς αἰθερίους σφαῖρας καὶ καθιστῶσα τὸν ἄνθρωπον λάτρην τοῦ κοσμοῦ καὶ τοῦ ὡραίου.

Ἡ αἰθρία καὶ τὸ γαλανὸν εἶναι ἡ ἑορτάσιμος στολή, ἣν περιβάλλεται ὁ οὐρανὸς τῆς Ρουμανίας ἀπὸ τῆς ἀνθήσεως τῆς πασχαλέας μέχρι τῆς ἀποφυλλίσεως τῶν συναυθήρων φυτῶν· ὁ ὁμιχλώδης καὶ βαρυσυννεφώδης πέπλος εἶναι ὁ μᾶλλον προσιδιάζων αὐτῷ, ὃν ἐκτείνει ἀνὰ τοὺς ὁρίζοντας αὐτοῦ, ὅτε οἱ ὑλοφόροι λειμῶνες καὶ τὰ ὑψικάρηνα δένδρα ἀπεκδύονται τὴν σμαράγδινον αὐτῶν στολήν, ἀφ' ὧν ὤχοντο ἀπιόντα τὰ μελῳδικὰ πτηνά, ἡ πρωϊνὴ καταπαύει δρόσος, ἡ πυκνὴ ὁμίχλη, προάγγελος τοῦ παγεροῦ χειμῶνος, ἢν τὸ φῶς ἀδυνατεῖ νὰ διαθλάσῃ, πλαισιοῦ τὸν ὁρίζοντα, σφοδροὶ τῆς θυέλλης πνέουσιν ἄνεμοι, νιφάδες χιόνος ἐν ὁρμῇ καταπίπτουσιν, εἰς παντοίας ὑπὸ τοῦ μυκωμένου βορρᾶ φερόμεναι διευθύνσεις, τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν κυλιόμενα συμπήγνυνται καὶ ἀποκρυσταλλοῦνται, αἱ ἐκτενεῖς τῶν ἀγροτικῶν φυτῶν πεδιάδες εἰς ὠκεάνειον χιόνων καὶ πάγων μεταβάλλονται ἐπιφάνειαν, ἔνθα κατ' ἀποστάσεις διακρίνονται ἀνελκυστῆρες φρεάτων καὶ λίθινοι σταυροὶ μετ' ἐσταυρωμένου, ἀμφότερα ὑπενθυμίζοντα πρόληψιν θρησκευτικήν, τὴν ἀρχὴν ἴσως ἔχουσαν ἀπὸ μοναστὰς τῶν πρώτων τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνων, οἵτινες διὰ τοῦ συμβόλου τούτου ἐπεζήτουν τὴν ἐξέγερσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, τῶν ἐν διαπλάσει εὑρισκομένων τότε κατοίκων.

Ἅμα ἡ παγετώδης πνοὴ τῆς χειμερινῆς ὥρας πνεύσῃ, ἡ ἐρημία καταλαμβάνει τὴν φύσιν, ἥτις ἐν ὑπολανθανούσῃ δράσει ἀναμένει τὴν διαδοχήν, ἡ μονοτονία καὶ ὁ ἔγκλειστος τῆς ἐξοχῆς βίος ἐπέρχονται ὑποτυποῦντες τὸ πρόγραμμα αὐτῶν, ὅπερ οὐδὲν θέαμα, οὐδεμία ἐπικοινωνία, οὐδεὶς θόρυβος διαταράσσει καὶ ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην σωματικῆς τροφῆς, ὡς οἱ πνεύμονες ἀέρος, πλῆξις καὶ νάρκη καταλαμβάνει αὐτήν.

Καὶ ὑπὸ τοιοῦτον βαρυσυννεφώδη οὐρανὸν καὶ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας νὰ πειθαναγκάσῃς σεαυτὴν νὰ ζήσῃ ἐπὶ ἑξάμηνον ὅλον βίον ἔγκλειστον, ὑλικόν, πεζότατον, ἐν φυτικῇ ἀδρανείᾳ, νὰ μεταβάλῃς τρόπον τοῦ ζῆν καὶ νὰ λησμονήσῃς, ὅτι ἀποτελεῖς μέλος τῆς μεγάλης πνευματικῆς ζωῆς, ὤ! τοῦτο εἶναι πλέον ἢ ἐρημία, εἶναι τιμωρία, ἐξορία, ἥτις γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν ἄλγος καὶ νοσταλγίαν.

Ἀτθίς.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΕΝ ΤΩι ΔΗΜΟΤΙΚΩι ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩι

«Ἅπαντα τὰ μέλη τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ὀφείλουσι νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως». Τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶναι συνώνυμον τῷ «βοηθεῖτε ἀλλήλους». Ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἡ συμπάθεια, ἣν ἐμπνέει ὁ οἶκτος πρὸς τὴν δυστυχίαν, δὲν εἶναι ἁπλῶς προϊὸν φυσικῆς εὐαισθησίας. Εἶναι ὥθησις ψυχῆς τρυφερᾶς, τεινούσης πρὸς τὸ τέλειον καὶ ζωογονουμένης ὑπὸ τῆς θείας ἀγάπης, τῆς ἑστίας ταύτης πάσης ἀρετῆς.

Ἡ ψυχὴ τῆς γυναικὸς ἐπλάσθη κατ' ἐξοχὴν τρυφερά, ὅπως τείνῃ πρὸς τὸ τέλειον τοῦτο. Ἡ αὐταπάρνησις δὲν εἶναι αἴσθημα δυνάμενον νὰ ριζωθῇ καὶ γονιμοποιήσῃ ἢ εἰς ἐκλεκτὰς καὶ προνομιούχους καρδίας, ἃς διέπλασεν ἄπειρος καὶ ἀκράδαντος πρὸς τὸν Θεὸν πίστις καὶ δύναμις πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπὸ τῆς πίστεως ταύτης ἐπιβαλλομένου καθήκοντος.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προνομιούχων τούτων ἐκλεκτῶν τῆς πίστεως καὶ φιλανθρωπίας ἡρωΐδων, τάσσονται βεβαίως αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες, αἵτινες αὐθορμήτως καὶ εἰς τοὺς παλμοὺς μόνον τῆς εὐγενοῦς καὶ συμπαθοῦς καρδίας των ὑπείκουσαι προέτειναν εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ παρ' ἡμῖν πολιτικοῦ νοσοκομείου νὰ ἀναλάβωσιν ἐν ἰδίᾳ ἑκάστη αἰθούσῃ τὴν τῶν δυστυχῶν πασχόντων προστασίαν. Καὶ ἡ προστασία αὕτη δὲν περιορίζεται ἁπλῶς εἰς τυπικὰς μόνον ἐπισκέψεις ἢ χορηγείαν χρηματικῆς συνδρομῆς. Ἐπεκτείνεται εἰς περίθαλψιν καὶ περιποίησιν τῶν ἀτυχῶν ἀγωνιώντων, εἰς παροχὴν ἐνδυμασίας καὶ ἐργασίας εἰς τοὺς ἀναρρωνύοντας, εἰς σχηματισμὸν βιβλιοθηκῶν χάριν τῶν ὑπὸ μακρῶν νόσων μαρτυρουμένων, εἰς ὑποστήριξιν καὶ παρηγορίαν τῶν ἐγκαταλελειμμένων καὶ ἀπροστατεύτων οἰκογενειῶν τῶν πασχόντων.

Ἀναλαμβάνουσιν οὕτως αἱ ἀγαθαὶ αὗται κυρίαι οὐχὶ μόνον νὰ βοηθῶσι τοὺς πάσχοντας, ἀλλὰ νὰ διεισδύωσιν εἰς τὰ ἄδυτα τῶν καταπεπονημένων καρδιῶν αὐτῶν, νὰ συμμερίζωνται τοὺς πόνους των, νὰ σπογγίζωσι τὰ δάκρυά των, νὰ τοὺς ἀνακουφίζωσι διὰ τῶν παραμυθητικῶν συμβουλῶν καὶ ὁδηγιῶν των, διὰ τῆς εἰς τοὺς φιλτάτους των χορηγουμένης προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως.

Ἡ ὁμὰς αὕτη δὲν φέρει οὔτε πομπώδεις τίτλους Συλλόγων καὶ σωματείων, οὔτε ἔχει προέδρους καὶ ταμίας καὶ γραμματεῖς. Διενεμήθησαν μεταξὺ των ἀδελφικῶς τὰς αἰθούσας τῶν πασχόντων, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ διανεμηθῶσι κοινὸν πρὸς καλλιέργειαν ἀγρόν. Ἡ κ. Ναθαλία Σούτσου, ἥτις καὶ πρώτη ἔδωκε τὴν εὐγενῆ ὤθησιν διὰ τῆς πρὸ καιροῦ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο μετὰ μεγίστου καὶ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπισκέψεώς της ἀνέλαβε μετὰ τῆς κ. Μπάρτ τέσσαρας αἰθούσας, αἱ κ.κ. Φανὴ Πρεντεντέρη, πρώην πρόεδρος τοῦ Ἀμαλιείου ὀρφανοτροφείου, Γάσπαρη, Μπέσση Μάσσονος, Ναυσικάα Ζωχιοῦ, Βάμβα καὶ Αἰ. Μάσσονος ἀνὰ μίαν αἴθουσαν ἑκάστη.

Εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας αἱ βροτολοιγοὶ νόσοι, αἱ ἀχώριστοι αὗται τῆς δυστυχοῦς ἀνθρωπότητος σύντροφοι, κρατοῦσι καθηλωμένους ἐν τῇ κλίνῃ ἀδιακρίτως φύλων καὶ γένους γέροντας καὶ νέους, κορασίδας καὶ παιδία. Ἐδῶ ἀγωνιᾷ νεαρὰ ὑπηρέτρια καταδικασθεῖσα ἴσως νὰ μὴ ἀκούσῃ πλέον τὸν γλυκὺν ψίθυρον τοῦ ρύακος τοῦ χωρίου της, ὅστις ἐνανούρισε τὰ παιδικά της ὄνειρα, νὰ μὴ μετάσχῃ πλέον εἰς τὴν χαρὰν τῶν συντρόφων τῶν νεανικῶν πόθων καὶ ἐλπίδων της. Παρὰ τὴν κλίνην ἐκείνης δυστυχὴς μήτηρ ἀναπολεῖ μετ' ὀδύνης τὰς στιγμὰς τῆς εὐτυχίας, ἃς διῆλθεν ἐν μέσῳ ἀγαπητοῦ συζύγου καὶ προσφιλῶν τέκνων. Σήμερον πάσχουσα, ἀσθενὴς ἐξηντλημένη, μακρὰν αὐτῶν, αἰσθάνεται διπλασιαζόμενον τὸ μαρτύριον τῆς φυσικῆς της ὀδύνης, τῆς ἐπιθανάτου ἀγωνίας. Καὶ οὕτω ἐπ' ἄπειρον ποικίλλουσιν οἱ πόνοι, καὶ αἱ ἠθικαὶ καὶ σωματικαὶ βάσανοι, ἃς οἱ συνοικισταὶ τῶν αἰθουσῶν τούτων ὑφίστανται.

Τοιούτων ὀδυνηρῶν πληγῶν ἀναλαμβάνουσιν αἱ εὐγενεῖς αὗται ὑπάρξεις τὴν ἐπούλωσιν. Εἰς τοιαύτην συμφωνίαν πόνου καὶ ἀγρυπνίας καὶ ὀδύνης καὶ φρικώδους ἀπελπισίας προσέρχονται ὡς παρήγοροι ἄγγελοι νὰ μετάσχωσι γυναῖκες εὐτυχεῖς, ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοηθεῖσαι. Ἐγκαταλείπουσι τὴν θερμὴν ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ εὐτυχίας οἰκογενειακὴν αὐτῶν ἑστίαν, καὶ διακινδυνεύουσιν οἰκειοθελῶς καὶ αὐτὴν τὴν πολύτιμον αὐτῶν ὑγείαν ὑπὲρ τῆς ἀνακουφίσεως τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Μετὰ πόσης ὑπερηφανείας ἀναγράφομεν τὴν γενναίαν ταύτην τῶν συμπολιτίδων μας ἀπόφασιν καὶ πόσην χαρὰν αἰσθανόμεθα, διότι ὁσημέραι πιστοποιεῖται ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἡ ἰδέα, ἧς ἀείποτε ἐγενόμεθα αἱ πρῶται καὶ ἐνθερμόταται συνήγοροι: Ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι οἱ πολυτιμότατοι καὶ εὐεργετικώτατοι τῶν εὐνομουμένων κοινωνιῶν παράγοντες, καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς μετοχῆς καὶ παρ' ἡμῖν τῆς γυναικὸς ἐν τῷ ἐνεργῷ βίῳ, ἐν τῇ κοινωνικῇ δράσει, θέλει καὶ ἡ Ἑλλὰς καταλάβει θέσιν περιφανῆ μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων τοῦ κόσμου λαῶν. Εὐτυχῶς ἀπό τινος αἱ Ἑλληνίδες ἤρξαντο λαμβάνουσαι θάρρος καὶ κατερχόμεναι εἰς τὸν εὐγενῆ τῆς ἐνεργείας ἀγῶνα. Τὰ πρῶτα σπέρματα ἐρρίφθησαν ἤδη. Τὸ καλὸν καὶ εὐγενὲς παράδειγμα εὑρίσκει ἐν πᾶσι μιμητάς. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης «ὁ μέγας οὗτος ἀσθενὴς τοῦ σύμπαντος» θὰ ὀφεληθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ἐντὸς ὀλίγου πρὸς τὴν ἀγαθοεργὸν τῆς γυναικὸς δύναμιν τὰς ἀγνοτέρας καὶ εὐγενεστέρας χαρά της καὶ τὴν λήθην τῶν πολυειδῶν πόνων καὶ ὀδύνων της.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Τὸ συναίσθημα τοῦτο φαίνεται τόσον ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅμως οὐχὶ σπανίως βλέπομεν εἰς οἰκογενείας ἀδέλφια οὐδόλως συμβιβαζόμενα μεταξύ των, ἀλλ' ὑποπίπτοντα εἰς συγκρὰς καὶ δυσαρέστους ἔριδας.

Δὲν ἀποδίδομεν μετὰ τοῦ Ρουσσὼ ὅλα τὰ σφάλματα καὶ ἐλαττώματα τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς, οὐχ ἧττον ὡς πρὸς τὴν μεταξὺ ἀδελφῶν σχέσιν πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν τὴν εὐθύνην, ἣν οἱ γονεῖς φέρουσι. Πολλάκις αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γίνονται αἴτιοι τῆς ψυχρότητος ἢ καὶ ἀντιπαθείας μεταξὺ τῶν τέκνων των.

Τοῦτο δὲ ἰδίως, ὅταν φαίνωνται προτιμῶντες τὸ ἕν καὶ φέρονται αὐστηρότερον πρὸς τὸ ἄλλο. Τοῦτο γεννᾷ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδικουμένου παιδίου λύπην, ψυχρότητα καὶ τέλος ἀντιπάθειαν καὶ μῖσος πρὸς τὸν προτιμώμενον ἀδελφόν. Ἐνίοτε τὴν ὀλιγωτέραν τρυφερότητα δεικνύουσιν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀδικημένα παιδία των, ἐνῷ περὶ τούτων ἰδίως ὤφειλον νὰ μεριμνῶσι μετὰ πλείονος στοργῆς. Τοὐναντίον δὲ πολλάκις προσκολλῶνται εἰς τὰ ὡραιότερα καὶ οὕτως ἐπιδρῶσιν ὀλεθρίως οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῶν ἀδικουμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν προτιμωμένων.

Καθῆκον λοιπὸν τῆς μητρὸς εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον νὰ θέσῃ τὰ θεμέλια τῆς μεταξὺ ἀδελφῶν ἀγάπης, καταπολεμοῦσα τὸν ἐν αὐτοῖς ἐγωϊσμόν, διότι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἔργον τοῦτο καθίσταται δυσχερέστατον.

Ἀναφέρομεν λάθη τινὰ μητέρων, αἵτινες ὑποθάλπουσαι τὸν ἐγωϊσμὸν τῶν τέκνων των σκιάζουσι καὶ ἀνεπαισθήτως ὑποσκάπτουσι τὴν μεταξύ των ἀγάπην.

Τὸ πρῶτον τέκνον εἶναι μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ δευτέρου τὸ κύριον μέλημα τῆς μητρικῆς στοργῆς. Μόλις ὅμως ἴδῃ ὅτι τὰς αὐτὰς φροντίδας ἐπιδαψιλεύουσι καὶ εἰς τὸ δεύτερον φαίνεται δυσαρεστημένον. Πῶς τὸ τοιοῦτο δύναται νὰ διορθωθῇ;

Βεβαίως τὸ τέκνον πρέπει ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ζωῆς του νὰ ἀποτελῇ τὴν κυρίαν φροντίδα τῆς μητρός. Αὕτη ὀφείλει περὶ πάντων ὡς καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων τῆς τοῦ νηπίου της ἀγωγῆς νὰ μεριμνᾷ. Πᾶν ὅ,τι δὲν δύναται νὰ πράξῃ μόνη πρέπει νὰ τελῆται ὑπὸ τὰ βλέμματά της. Ἀλλὰ τόσον πλέον ἀποτελεσματικώτεραι θέλουσιν ἀποβῆ αἱ φροντίδες καὶ μέριμναι αὐτῆς, ὅσον ὀλιγώτερον τὸ τέκνον της νομίζει ἑαυτὸ ὡς ἐξέχουσαν τοῦ οἴκου προσωπικότητα. Τοῦτο δὲ κατορθοῖ, ἐὰν ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτὸ στοργικῶς μὲν καὶ εὐσυνειδήτως, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατὸν σιωπηλῶς καὶ ἀφανῶς. Τὸ ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀναταραφὲν καὶ μὴ ἐξοικειωθὲν νὰ θεωρῇ τὴν μητέρα ὡς ἀποκλειστικὸν κτῆμά του, δὲν θέλει δυσαρεστεῖσθαι, ἐὰν ἡ μήτηρ του φροντίζῃ καὶ διὰ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του.

Τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ ἂς καθιστῶσι διὰ τ' ἄλλα παιδία ἡμέραν μεγάλης ἑορτῆς. Ἂς παρέχωσιν αὐτοῖς ὡς ἀμοιβήν, συνεχῆ τὴν ἀγαλλίασιν νὰ βλέπωσι τὸ νεογέννητον. Ἀρίστη εἶναι ἡ συνήθεια νὰ θέτωσι γλυκύσματα ἐπὶ τοῦ λίκνου τοῦ νεογεννήτου, ἅτινα εὑρίσκωσι τὰ ἄλλα παιδία ἐν αὐτῷ. Ἰδίως ἡ ἡμέρα τῆς βαπτίσεως πρέπει νὰ ἐγχαρα-

χθῇ εἰς τὴν παιδικήν των μνήμην ὡς ὡραία ἀνάμνησις.

Ἄλλο λάθος, ὅπερ πρέπει μία μήτηρ ν' ἀποφύγῃ, εἶναι τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ ὡς σκοπίμους καὶ σπουδαίας τὰς μικρὰς ἀπροσεξίας τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ. Ἐὰν οὕτος π. χ. ἠθέλησε νὰ θωπεύσῃ τὸ βρέφος ἢ νὰ τὸ χαροποιήσῃ ρίπτων ἐπὶ τῆς κλίνης του ἄθυρμά τι καὶ τῷ ἐπροξένησε κακόν, δὲν πρέπει νὰ ἐπιπλήξῃ τὸ παιδίον, ὡς θελῆσαν νὰ κακοποιήσῃ τὸ μικρόν, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ ὑποδείξῃ ὅτι μὲ τὸν μικρόν του ἀδελφὸν πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ μὴ τὸν κτυπήσῃ, μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ ὅταν κοιμᾶται κλπ. Ὅταν κάμνῃ θόρυβον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κοιμωμένου νηπίου, ἂς τὸν φέρωσιν εὐθὺς ἔξω. Ἂς εἶναι μία στέρησις δι' αὐτὸν ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς βρεφικῆς κλίνης, ἀπ' ἐναντίας δὲ χαρὰ καὶ ἀνταμοιβὴ ἡ ἄδεια νὰ μένῃ πλησίον τοῦ βρέφους.

Ἐπίσης ἐπιβλαβὲς εἶναι, ἐὰν ἡ τροφὸς τοῦ πρώτου παιδίου λέγῃ αὐτῷ: Σὺ εἶσαι καλλίτερο ἀπὸ τὸ μικρό, σὲ ἀγαπῶ περισσότερον. Τοῦτο φέρει τὰ δύο παιδία εἰς ἀντίθεσιν, ἥτις οὐδὲ κατὰ νοῦν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπέλθῃ.

Ὅταν τὰ παιδία φθάσωσιν εἰς ἡλικίαν, ὥστε νὰ παίζωσι καὶ νὰ φιλονεικῶσιν ἐνίοτε, ἡ μήτηρ οὐδέποτε πρέπει νὰ τιμωρῇ τὸ ἓν χάριν τοῦ ἄλλου. Ἂς ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην δι' ὀλίγων λέξεων, ἀποδίδουσα τὴν μεγίστην βαρύτητα οὐχὶ εἰς τὴν ἀσήμαντον ἴσως ἀφορμὴν τῆς ἔριδος, ἀλλ' ἐν γένει εἰς τὴν ἔλλειψιν ὁμονοίας.

Μὴ τιμωροῦσά ποτε τὸ ἓν παιδίον ἐξ αἰτίας τοῦ ἄλλου, θέλει εὐκόλως κατορθώσῃ, ὥστε αἱ τιμωρίαι τοῦ ἑνὸς νὰ λυπῶσι καὶ τὸ ἄλλο, καὶ οὕτως ἀμφοτέρων αἱ χαραὶ καὶ θλίψεις θὰ γίνωσι κοιναί.

Ὅταν μία μήτηρ κατορθώσῃ νὰ διατηρήσῃ ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν μεταξὺ ἀδελφῶν κατὰ τὴν μικράν των ἡλικίαν, τότε ἡ σχέσις αὕτη θέλει διατηρηθῇ πάντοτε μεταξύ των. Ἡ κόρη θὰ αἰσθάνεται τρυφερὰν ἀγάπην πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ ὁ παῖς ταχέως θέλει θεωρήσει ἑαυτὸν προστάτην τῆς ἀδελφῆς του.

Φλωρεντία Φουντουκλῆ

ΚΥΚΝΟΣ ΚΑΙ ΙΟΝ

Ἔζων εἰς μικρὰν καὶ περικαλλῆ ἄκραν τῆς γῆς πλησίον λίμνης τὰ δύο ταῦτα ὄντα. Ηὐξάνοντο ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀνέφελον οὐρανὸν καὶ ἐδέχοντο καθ' ἑκάστην τὰς εὐεργετικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ὁ κύκνος δὲν ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξιν τοῦ σεμνοῦ ἀνθυλλίου, τὸ ὁποῖον ἔθαλλεν ἀπαρατήρητον βήματά τινα μακρὰν αὐτοῦ, ἀποπνέον τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀρωματώδη εὐωδίαν του. Ὁ κύκνος ἔπαιζε μὲ τὰς ἀκτῖνας καὶ μὲ τὰ πλησίον τῆς λίμνης φυτά.

Ἡμέραν τινὰ πνοὴ ἰσχυρὰ γλυκέως ζεφύρου ἐξήγειρε τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον τότε κατὰ πρῶτον εἶδε καὶ παρετήρησε τὸν ἐν τῇ λίμνῃ παίζοντα κύκνον. Ἐθαύμασε βλέπον τὴν ἐξωτερικὴν ἐκείνην λευκότητα καὶ ἠσθάνθη δι' αὐτὸ μεγάλην συμπάθειαν. Ἐνόμισε, φαίνεται, ἐν τῇ ἀθωότητί του, ὅτι εἰς τοιαύτην λευκότητα ἐξωτερικήν, ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ ἐσωτερικὴ καλλονή.

Καὶ ὁ κύκνος εἶδε τὸ ἴον καὶ ἐφρόντισε μάλιστα νὰ τὸ πλησιάσῃ· ἐκ τῶν βλεμμάτων δέ, ἅτινα ἐξ ἀρχῆς ἀντήλλαξαν, ἠνόησαν καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια, ὅτι ἠγαπῶντο. Ὁ κύκνος πλησιάζων ἡμέραν τινὰ τὸ ἴον, εἶδεν ὅτι ἔντομόν τι ἦτο ἕτοιμον νὰ καταστρέψῃ τὸ ἄνθος, ἀμέσως, ὡς ἀγαθὸς προστάτης, ἀπομακρύνει τὸ βλαβερὸν ζωύφιον. Τὸ ἄνθος τότε ἠσθάνθη μεγίστην πρὸς τὸν κύκνον εὐγνωμοσύνην, ἡ καρδία του ἔπαλλε σφοδρότερον. Ἀπέδιδεν ὅμως τὸ νέον τοῦτο αἴσθημά του εἰς τὸ ἐκ τῆς εὐεργεσίας προκύπτον καθῆκον. Ὦ! τὸ ἀθῶον.

Τὸ ἴον ἔκτοτε παρετήρει τὰς κινήσεις τοῦ λευκοφόρου φίλου του, καὶ πάντοτε ἐφρόντιζε δι' αὐτόν. Πλὴν αἴφνης διὰ πολλὰς ἡμέρας ὁ κύκνος δὲν ἐφάνη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὸ ἴον ἔμαθεν ὅτι ἠσθένει. Τότε τὸ δυστυχὲς ἄνθος ἠθέλησε νὰ ἀνταποδώσῃ πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ὁ φίλος του ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξεν. Ἀφῆκε τὸ μικρὸν σῶμά του ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔστειλε τὴν μικρὰν καὶ ἀθῴαν ψυχήν του εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐστάθη πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ πλάστου καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ θεραπεύσῃ τὸν κύκνον. Ὁ δὲ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς παρακλήσεις ταύτας καὶ ὁ κύκνος ἐθεραπεύθη. Μαθὼν τί τὸ ἴον ἔπραξεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐχάρη καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ συμπάθειά του ἐδιπλασιάσθη. Καίτοι δὲ τὸ μικρὸν ἄνθος ἔμενεν εἰς τὸν οὐρανόν, οὐχ ἧττον καὶ μακρόθεν ἀντήλλασσε μετὰ τοῦ κύκνου τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπετέλει δι' ἀμφοτέρους τὸν ἀληθῆ παράδεισον.

Ὁ καιρὸς ἐν εὐτυχίᾳ διήρχετο! ἀλλὰ τίς εὐτυχία διαρκής; Τί αἰώνιον ἐπὶ τῆς γῆς; Οὐδὲν πλὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἦλθεν ἡμέρα σκληρὰ καὶ φριώδης, καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ὁ κύκνος, ὅστις ὅμως ἐνεθυμεῖτο καὶ ἠγάπα καὶ ἐφρόντιζε πάντοτε διὰ τὸ ἴον καὶ ἐζήτει μάλιστα νὰ ὀσφραίνηται καὶ μακρόθεν τὸ ἄρωμά του καὶ νὰ γινώσκῃ τὰ αἰσθήματά του. Πᾶν πτηνὸν ἐρχόμενον ἐκ τῆς γῆς ἔφερεν εἰς τὸ ἴον ἐκ τοῦ λευκοπτέρυγος φίλου του ἐνθυμήσεις φιλίας καὶ ἀγάπης ὑποσχέσεις. Τὸ ἴον μετριοφρόνως ἐδέχετο καὶ ηὐχαρίστει τὸν Θεόν, διότι ἔζη εἰς τὴν μνήμην τοῦ φίλου του ἡ ἀνάμνησίς του.

Ἡμέραν τινὰ ἔρχεται ὁ κύκνος μόνος του καὶ λέγει εἰς τὸ ἐκθαμβον ἐκ χαρᾶς ἀνελπίστου ἴον: «Εἶμαι ἐλεύθερος παντὸς δεσμοῦ. Ἐλθὲ ἴον, ἐὰν θέλῃς νὰ εὕρωμεν ἐν τῇ ἑνώσει μας τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐλθὲ νὰ διατρέξωμεν ὁμοῦ τὰς ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ». Τὸ ἴον τρέμον ἐκ χαρᾶς ἤκουεν, ἤκουε τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν τόσον προσφιλῆ. Ἐδέχθη λέγον πρὸς τὸν κύκνον· Ναί, ἂς ἑνωθῶμεν, ἂς εὕρωμεν τὴν εὐτυχίαν μας ἐν τῇ αἰωνίᾳ ἀγάπῃ.

Ἔζων εὐτυχεῖς. Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ταχέως χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται αὐτάς· Πλὴν ἡμέραν τινὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος κύκνος ὁ ὑποσχεθεὶς ἀγάπην καὶ φιλίαν, ἤνοιξε τὰς πτέρυγάς του, ἐπέταξε μακρὰν καὶ δὲν ἐφάνη πλέον. Μάτην τὸ ἴον ἀγωνιοῦν περιέμενε, μάτην ἤλπιζεν εἰς τὴν αὔριον. Ὅταν δ' ἐπείσθη διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν του, ὅταν ἠννόησε τὸ βάθος τῆς ἀπελπισίας του, τότε ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ δὶς παντός. Ἀλλ' ὁ πλάσας αὐτὸ δὲν ἠθέλησεν οὕτω. Ἐν τῇ συντριβείσῃ δὲ τούτου καρδίᾳ εἰσήγαγεν ἐλαχίστην ἀκτῖνα φωτὸς καὶ ἐλπίδος. Τὸ ἴον ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πλάστου, ἥτις τῷ λέγει «Δὲν ἠννόησε τὴν ἀληθῆ ἀξίαν σου ὁ κύκνος. Δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τοῦ μύρου σου. Ζῆσον ὅμως, ἴον μου! διότι ἄλλος ὁ προορισμός σου, ἀγαπητὸν ἄνθος!» Φέρει τότε αὐτὸ ὁ πλάστης εἰς μεγάλην πεδιάδα, εἰς ἣν εὑρίσκετο πληθὺς ἀνθρώπων διαφόρου ἡλικίας καὶ γένους. Ζῆσον δι' αὐτούς, ἴον μου! δὸς τὸ μῦρόν σου εἰς τὰ λογικὰ ταῦτα πλάσματά μου. Αὐτὰ θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀληθῆ ἀξίαν σου, καὶ ὅταν ἐγὼ σὲ καλέσω, τότε ἐλθὲ νὰ λάβῃς τὸν στέφανον ἐκεῖνον, ὃν παρέχω εἰς ὅσους ἐκτελοῦσι τὰς διαταγάς μου. Τὸ ἴον ἤκουσε καὶ ἀπῆλθε πλῆρες ἐλπίδος, ὅτι ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος θὰ εὕρῃ τὴν λήθην.

Τὸ ἴον ἀγαπᾶται καὶ ψάλλεται ἔκτοτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, οὓς μεθύει τὸ ἄρωμά του καὶ πρὸς οὓς πιστῶς ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του. Καὶ τὸ ἴον ἐπιστοποίησεν ἅπαξ ἔτι, ὅτι ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος εὑρίσκομεν οὐ μόνον τὴν λήθην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν!

Ἴρις

ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ποσάκις, ἀγαπητὴ ἀναγνώστρια, ἠγρύπνησας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἀσθενοῦς καὶ κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας ὡρολόγιον, ἀνέμεινας μετ' ἀγωνίας τὴν ὥραν, ὅπως δώσῃς καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ φαρμάκου, δι' οὗ ἤλπιζες νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ κινδύνου ὁ προσφιλὴς ἀσθενής!

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως πλουσία δέσποινα ἢ πτωχὴ ἐργᾶτις, ἥτις νὰ μὴ συντροφεύηται ὑπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ τούτου συντρόφου. Δὲν εἶναι δ' ἄσκοπον τώρα, ὅτε ὑπάρχουσι τόσοι τρόποι ἀκριβοῦς ὑποδείξεως τῆς ὥρας, νὰ ἀναμνησθῶμεν τῶν ἀρχαίων, οἵτινες εἶχον ἐφεύρει τοὺς ἡλιοδείκτας, τὰ φυσικὰ ταῦτα τῆς φωτοσκιάσεως ὡρολόγια.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη διάκρισις τοῦ χρόνου, ἢ ἐκείνη τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους· ὁλόκληρος ἡμέρα διηρεῖτο τότε εἰς αὐγὴν καὶ ἑσπέρας. Οἱ Χαλδαῖοι, πολλοὺς αἰῶνας μετὰ τὸν κατακλυσμόν, διήρεσαν πρῶτοι αὐτοὶ τὴν ἡμέραν εἰς ὥρας, ὡς πρῶτοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἀστρολογίαν.

Οἱ ἡλιοδεῖκται ἦσαν τὰ ὡρολόγια τῆς παλαιοτάτης συνηθείας, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο νὰ δεικνύωσι τὰς ὥρας κατὰ τὸν συννεφώδη καιρὸν καὶ ἐν καιρῷ νυκτός, ἐφευρέθη μέθοδος τοῦ νὰ μετρῶσι τὴν πάροδον τοῦ χρόνου μὲ τὸ νερόν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τρόπος οὗτος δὲν ἦτο ἀκριβής, ἀντικατέστη διὰ τῆς ἄμμου.

Τῶν ὡρολογίων ἡ χρῆσις εἰσήχθη πρῶτον παρὰ τῶν Ρωμαίων, μετὰ τριακόσια περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς Ρώμης. Διήρεσαν δὲ τὸ ἡμερονύκτιον εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἃς δὲν ἠρίθμουν ὡς ἡμεῖς σήμερον. Τὸ μεσονύκτιον ἀπεκάλουν κραυγὴν τοῦ ἀλέκτορος, τὴν ἕκτην τῆς πρωΐας ὥραν αὐγὴν κτλ.

Παρὰ τοῖς Ρωμαίοις τὸ πρῶτον ὡρολόγιον, τὸ διαιροῦν τὴν ἡμέραν εἰς ὥρας, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἐτέθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κουϊρίνου κατὰ τὸ 200 π. Χ.

Μέχρι σήμερον ἐν τούτοις σώζονται ἡλιοδεῖκταί τινες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, φέροντες ποικιλικώτατα ἐπιγράμματα καὶ φυλάττονται ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς Μουσείοις.

Παναγιωτούλα Γ. Διούρδη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τί συνειθίζεται, ἢ μᾶλλον, τί θὰ συνειθίζεται διὰ τὸν χειμῶνα, ἐρωτώμεθα πανταχόθεν. Φεῦ! ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν θὰ μεταβάλωμέν ποτε φύσιν. Τὸ μέλλον μᾶς ἀπασχολεῖ, μᾶς ἐλκύει. Τὸ ἄγνωστον μέλλον τοῦ συρμοῦ, ὁπόθεν θὰ ἐκχυθῶσιν ἴσως ἀκτῖνες φωτός, ὅπως καταυγάσωσι τὸ κάλλος μας, ἢ γλυκεῖαι φωτοσκιάσεις ὅπως ἀποκρύψωσι τὴν ἀσχημίαν μας. Ναί! φεῦ! τὴν ἀσχημίαν μας, διότι ἡ φύσις εἶνε πολύ, πολὺ φειδωλὴ εἰς τὰ δῶρά της.

Ἀλλὰ πῶς, ὑπάρχουσι λοιπὸν γυναῖκες ἄσχημοι, ἔχουσαι τὸ θάρρος νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἀσχημίας των! Ναί! ὑπείκουσι καὶ αὐταὶ εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἀπόλυτον φυσικὸν νόμον, τοῦ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς σκοτειναὶ σκιαὶ πρὸς μείζονα ἀνάδειξιν τῶν ὡραίων εἰκόνων. Εἶναι le fond du tableau καὶ οὐδεὶς γίνεται περὶ αὐτῶν λόγος. Τὸ πᾶν ἀνήκει εἰς τὴν ὡραίαν εἰκόνα, ἧς εὐφυέστατον ὁρισμὸν ποιζόμεθα ἐκ τῆς θαυμασίας περὶ καλλονῆς μελέτης τῆς Μαριάννης δὲ Μιραβώ: «Δὲν ὑπάρχει ὂν εὐφυέστερον ὡραίας γυναικός, πεπροικισμένης μὲ ἐλαχίστην δόσιν πνεύματος. Οἱ ἄνδρες δὲν γινώσκουσι, οὔτε δύνανται νὰ κρίνωσι τὴν ἀξίαν τῶν λόγων της. Βλέπουσιν αὐτὴν λαλοῦσαν καὶ τὰ λεγόμενά της λαμβάνουσι τὴν χροιὰν τοῦ κάλλους της». Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν κανόνα. Ἀλλά... ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις τινές. Ἐκ τῶν ἐξαιρέσεων τούτων παρήχθη ὁ τύπος τῶν εὐειδῶν ἐκείνων προσώπων, ἅτινα μεθ' ὅλον τὸ ἀκανόνιστον τῶν γραμμῶν, καὶ τὸ μαραμένον τῆς χροιᾶς προσκτῶσιν ἰδιόρρυθμον κάλλος, ἐξαγοραζόμενον διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ ἀκτινοβολεῖ ἔξοχον πνεῦμα, διὰ μειδιάματος ἐν ᾧ ἐμφωλεύει ἄπειρος γενναιοφροσύνη. Ναί! ὑπάρχουσι γυναῖκες ἄσχημοι μὲ φωτοβόλα βλέμματα, ἐν οἷς ἀνανακλᾷ ψυχὴ πλήρης στοργῆς, ἀγάπης καὶ τρυφερότητος. Καὶ τοιαῦται σκιαὶ μετριάζουσι ἢ καὶ ἐκμηδενίζουσι πολλάκις ὡραίας μόνον εἰκόνας.

Ἔπειτα ὑπάρχουσι τόσοι συμβιβασμοὶ μετὰ τῆς μητρὸς φύσεως, τόσαι τροποποιήσεις καὶ προσθαφαιρέσεις ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ συρμοῦ, ὥστε κατωρθοῦται ἐνίοτε νὰ φαίνωνται καὶ αἱ δυσειδέστεραι τῶν γυναικῶν οὐ μόνον ἀνεκταί, ἀλλὰ καὶ εὐειδεῖς. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄγνωστος συρμὸς ἀναμένεται μετὰ τοσαύτης πυρετώδους ἀνυπομονησίας καὶ αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας ἀπαιτοῦσιν ἑκάστοτε παρὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν»—ἥτις ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ εἶναι Ἐφημερὶς συρμοῦ—νέας περὶ αὐτοῦ συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας.

Ἀλλ' ὁ συρμός, ὡς ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πράγματα, διανύει δρόμον, ὅστις ἐπὶ τέλους ἔχει καὶ ὅριον. Ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου του τούτου, ἐπιστρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀρχίζει πάλιν ἐξ ἀρχῆς μὲ μικράς τινας ἀπαραιτήτους λοξοδρομίας καὶ παρεκκλίσεις. Φαίνεται, ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς περιόδου τοῦ συρμοῦ εὑρισκόμεθα σήμερον. Ἐκ τοῦ ἡνωμένου καὶ ἰσοϋψοῦς φορέματος, τὸ ὁποῖον τόσην χάριν προσέδιδεν εἰς τὸ σῶμα, τόσον θελκτικῶς καὶ σεμνῶς διέγραφε τὰς γραμμὰς αὐτοῦ, ἐπιστρέφομεν εἰς τί εἶδος ἐσθῆτος νομίζετε; Εἰς τὴν συνισταμένην ἀπὸ στενὰς κυματοειδεῖς πρυφὰς (φαλμπαλάδες), αἵτινες ἄνευ διακοπῆς πίπτουσιν ὁμαλῶς καὶ κανονικῶς ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

Ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε τὰ περιχείρια γίνονται ἐκ διαφορετικοῦ χρώματος ἢ τὸ λοιπὸν περικόρμιον, καὶ ἰδίᾳ ἐκ σκοτεινοτάτων χρωμάτων, ἔστω καὶ ἂν τὸ φόρεμα εἶναι ἀνοικτόχρουν.

Συνεχῶς περικαλύπτουσι ταῦτα ὑπὸ μελανῶν τριχάπτων. Ἐν γένει τὸ μέλαν χρῶμα ὡς ἐξάρτημα φορεμάτων καὶ πίλων κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Ὡς ἐπανωφόρια θὰ φέρωσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοιαῦτα προσημαρμοσμένα ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σώματος, οὐχὶ ὅμως ποδήρη ἢ ὀλίγον μακρότερα τοῦ περικορμίου. Θὰ προεκτείνωνται μέχρι τῶν γονάτων καὶ θὰ στολίζωνται ὑπὸ πτερῶν, πτίλων, μηλωτῆς, ἢ χανδροποικίλτων ταινιῶν.

Οἱ κλειστοὶ πίλοι (toques) ὀλίγον παραλάσσουσι τῶν θερινῶν. Εἶναι κλειστοὶ καὶ ἐκ τῶν ἄνω, στολίζονται δὲ εἰς τὸ πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον ἀκριβῶς μέσον διὰ μικρῶν πτηνῶν ἢ πτερύγων ἢ καὶ κόμβων ἐκ βελουδίνων ταινιῶν.

Ὡς πρὸς τὰς ἐσθῆτας, αἱ παρυφαὶ καὶ τὰ ἐκ τῶν πλαγίων ἀναρτήματα θὰ χρησιμεύσωσι μᾶλλον δι' ἐσθῆτας χοροῦ ἢ καὶ θεάτρου, διότι τὸ ἰσοϋψὲς φόρεμα ἀρέσκει εἰς πᾶσαν φιλόκαλον καὶ καλλαίσθητον γυναῖκα καὶ θὰ παρέλθῃ πολὺς ἔτι πρὸ τῆς καταργήσεώς του χρόνος.

Παρισινή.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη σχηματισθὲν ὑπουργεῖον, ἀνελθὸν εἰς τὰ ἀνάκτορα τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὤμοσεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τὸν νενομισμένον ὅρκον. Τὸ νέον ὑπουργεῖον ἀπετελέσθη οὕτω: Θ. Δηλιγιάννης πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς τῶν Στρατιωτικῶν, Λ. Δεληγεώργης ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, Κ Καραπάνος τῶν Οἰκονομικῶν, Α. Ζαΐμης τῆς Δικαιοσύνης, Α. Γεροκωστόπουλος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ Κ. Κουμουνδοῦρος τῶν Ναυτικῶν.—Αὐθημερὸν ἐδημοσιεύθησαν οἱ ἑξῆς διορισμοί: Διευθυντὴς τῆς

Ἀστυνομίας διωρίσθη ὁ λοχαγὸς κ. Α. Ἀλεξάνδρου· Διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων ὁ κ. Ι. Γεωργαντᾶς· Νομάρχης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ὁ κ. Ἐπ Σακελλαρόπουλος· γενικοὶ δὲ γραμματεῖς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ κ. Κάβας, τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ κ. Θ. Κορομάντσος, τῆς Δικαιοσύνης ὁ κ. Γ. Θανόπουλος καὶ τῆς Παιδείας ὁ κ. Ι. Καλοστύπης.—Κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ τὸ νέον Ἑλλ. θωρηκτὸν Σπέτσαι.—Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἀφίκοντο εἰς Βερολῖνον. — Ὁ Τσάρεβιτς ἀναχωρήσας ἐκ Ρωσίας ἀφίκετο εἰς Τεργέστην. — Διὰ σουλτανικοῦ διατάγματος ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐκμάθησις τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀρμενικῆς εἰς τοὺς πρωτοετεῖς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς σχολῆς Σμύρνης.

ΤΑ ΚΕΡΔΙΣΘΗΣΟΜΕΝΑ ΕΙΔΗ

ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Οἱ κερδαίνοντες ἀριθμοὶ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἀνέρχονται ἐν ὅλῳ εἰς εἴκοσι, διῃρημένοι ὡς ἑξῆς: Δύο ἀριθμοὶ κερδαίνουσιν ἀνὰ ἓν ἀραχνοειδὲς φόρεμα χοροῦ ἐκ τῶν τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Τρεῖς ἀριθμοὶ ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα γυναικείων ρινομάκτρων μεταξωτῶν μετὰ χρωματιστοῦ ὀδοντωτοῦ ποικίλματος. Ἕτεροι τρεῖς ἀριθμοὶ ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα μεταξωτῶν ἀνδρικῶν ρινομάκτρων. Ἐπίσης τρεῖς ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν μεταξωτὴν ἀραχνοειδῆ καλύπτραν τῆς κεφαλῆς δι' ἔξοδον χοροῦ ἢ θεάτρου. Τρεῖς ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν μανδυλιοθήκην πεποικιλμένην ἐπὶ μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Τρεῖς ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν πολυτελὲς κάτοπτρον τῆς χειρὸς ἐκ πολυτίμου μετάλλου, ἐπεξειργασμένον, καὶ τρεῖς ἀνὰ μίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» ἢ εἰς τὸν Α΄ τόμον τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός», κατ' ἐκλογήν.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβωσιν ἠριθμημένα ἡμερολόγια καὶ μετάσχωσι τοῦ ἄνω λαχείου, δέον νὰ ἀποστείλωσιν ἀμέσως καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἡμερολογίου τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερολογίων.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος Σαββάτου ἐγένετο ἔναρξις τῶν παραστάσεων τοῦ ἄρτι ἀφιχθέντος Γαλλικοῦ θιάσου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Jeanroy καὶ Claudius.

Ὁ θίασος ἤρεσκεν εἰς τὸ κοινόν. Πάντα τὰ πρῶτα πρόσωπα ὑποκρίνονται λίαν ἐπιτυχῶς, τινὰ δὲ τούτων εἶναι ἠθοποιοὶ πρώτης τάξεως· Ἡ Mignon, τὸ Voyage en Chine, ὁ Faust κατεχειροκροτήθησαν. Ἡ κ. Sandré Paccard ὡς Mignon ἦτο θαυμασία καὶ ὡς ἀοιδὸς καὶ ὡς ἠθοποιός. Κατέκτησεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς της ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐνθουσιώδη ἐκτίμησιν πάντων. Ἡ δεσποινὶς Briouse εἶναι ἐπίσης ἀρίστη καλλιτέχνις, ὡς Giebel δὲ ἐν τῷ Faust καὶ ἐπιτυχέστατα ἔμελψε καὶ μετὰ σπανίας ὑποκριτικῆς τέχνης διεξήγαγε τὸ μέρος της. Ὡς πληροφορούμεθα ἡ κ. Briouse ἀφῆκε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἦτο οὕτως εἰπεῖν τὸ enfant-gaté τοῦ ἀκροατηρίου της, δὲν ἀμφιβάλλομεν δέ, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν θὰ ἐκτιμηθῇ δεόντως τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον αὐτῆς.

Ὁ ὑψίφωνος κ. Grozel εἶναι ἐπίσης κάτοχος τῆς τέχνης του, ὡς ἐλαφὸς δὲ ὑψίφωνος εἶναι εἷς τῶν ἄριστα κατηρτισμένων. Ἐν τῷ Faust ἀνεδείχθη οἷος ἀληθῶς εἶναι καὶ ἐχειροκροτήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐν ᾧ ἀριθμεῖ ἱκανὰς ἤδη συμπαθείας.

Ἡ δεσποινὶς Demalac, παιδίον ἔτι, μόλις δεκαεπτάετις, τὸ πρῶτον ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἔχει μὲν τὴν ἀρχὴν ἐκείνην παρθενικὴν δειλίαν τῆς δοκίμου, συγκρατεῖ πως ἔτι τὴν φωνήν της ἐκ τῆς συγκινήσεως, τῆς τὸ πρῶτον εἰς τὸ κοινὸν παραστάσεώς της, εἶναι ὅμως ἄριστα κατηρτισμένη, μὲ φωνὴν ὁμαλωτάτην καὶ διαυγῆ, μὲ λαρυγγικὰς διακυμάνσεις πλήρεις πάθους καὶ παρθενικῆς γοητείας. Ἀλλὰ καὶ ὁ βαθύφωνος κ. Vergues καὶ ὁ βαρύτονος κ. Sacareau ἐπιτυχῶς εἰς πᾶσαν παράστασιν διεξήγαγον τὸ μέρος των.

Ὑπάρχουσι πολλαὶ οἰκογένειαι δυσανασχετοῦσαι, διότι πλὴν τῶν μεγάλων μελοδραμάτων δίδονται καὶ κωμειδύλλια, ἤ, καθ' ἡμᾶς, κωμικὰ μελοδράματα. Ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν, τὰ πλεῖστα τῶν δοθησομένων καὶ δοθέντων ἔργων τούτων εἶναι ἠθικώτατα, ὡς τὸ Voyage en Chine, la Cigale et la fourmie, ὁ Barbe-Bleu, la princesse des Canaries κ. ἄ. δύνανται δὲ νὰ παραστῶσιν ἀφόβως καὶ ἀκινδύνως εἰς τοιαύτας παραστάσεις οὐ μόνον κυρίαι, ἀλλὰ καὶ παιδία ἔτι.

Ἀποκλειστικῶς μελόδραμα μέγα δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν εἰς Ἀθήνας, διότι ἡ κοινωνία μας δὲν εἶναι ἀρκούντως καλλιτεχνικῶς ἀνεπτυγμένη, ὥστε νὰ θεωρῇ τὴν μουσικὴν ἀπαραίτητον ἀπόλαυσιν καὶ ἀναλόγως πρὸς τὰς δαπάνας πλήρους μελοδραματικοῦ θιάσου νὰ ὑποστηρίζῃ αὐτόν.

Ἐὰν ἐν τούτοις ὁ ὑπὸ τόσον αἰσίους οἰωνοὺς ποιησάμενος ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του Γαλλικὸς θίασος, ὑποστηριχθῇ παρὰ τοῦ κοινοῦ δεόντως, θέλει ἀναντιρρήτως προσλάβει καὶ ἄλλα πρόσωπα, ὅπως μετ' ἀδιαφιλονικήτου ἐπιτυχίας ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργα μέλλοντα νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ τοὺς αὐστηροτάτους τοῦ μελοδράματος τεχνοκρίτας. Ἀπόψε κατ' ἐπίμονον τοῦ κοινοῦ αἴτησιν δίδεται ὁ Βοκκάκιος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ἀνθρωπίνη οἰκογένεια. Ἓν δισεκατομμύριον καὶ πεντακόσια ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἀποτελοῦσι τὴν μεγάλην ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν. Οἱ κατ' ἔτος θάνατοι ἀνέρχονται εἰς 33,033,033. Αἱ ἐν αὐτῇ λαλούμεναι γλῶσσαι καὶ διάλεκτοι ἀνέρχονται εἰς 3,064 καὶ αἱ θρησκεῖαι εἰς 100. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἶναι περίπου ὁ αὐτὸς καὶ ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς εἶναι περίπου 33 ἔτη. Τὸ ἓν τέταρτον τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι πρὸ τοῦ 15ου ἔτους. Ἐπὶ χιλίων μόνον εἰς φθάνει τὸ 100ὸν ἔτος. Ἐπὶ 100 μόνον ἐξ μέχρι τοῦ 65ου καὶ εἷς ἐπὶ 500 τὸ 80ὸν ἔτος.« Ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας θνησιμότητος εἰς 33,033,033 ἡ ἡμερησία θνησιμότης ἀνέρχεται εἰς 90,501, ἡ ἀνὰ ὥραν εἰς 3,770, ἡ ἀνὰ πᾶν λεπτὸν εἰς 62 καὶ εἰς ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον.

Οἱ μελαγχροωοὶ εἶναι μακροβιώτεροι τῶν ξανθῶν, ἀλλὰ προσβάλλονται εὐκολώτερον ὑπὸ μεταδοτικῶν νόσων. Ἄνθρωπος γεννηθεὶς κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνας, ὑφίσταται εὐκολώτερον τοὺς θερινοὺς καύσωνας ἢ τὸ ψῦχος καὶ τάναπαλιν. Οἱ γεννώμενοι τὸ ἔαρ ἔχουσι κατὰ κανόνα κρᾶσιν πολὺ ἰσχυροτέραν, ἢ οἱ γεννώμενοι κατὰ τὰς λοιπὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Ἡ πρόσθετος κόμη. Ὁ ἐν Καντῶνι Ἄγγλος πρόξενος ἀναφέρει ἓν τινι ἐσχάτως δημοσιευθείσῃ ἐκθέσει του, ὅτι ἐντὸς τοῦ λήξαντος ἔτους ἐξήχθησαν ἐκ Καντῶνος ὀγδοήκοντα χιλιάδες λίτραι τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τῶν ὁποίων εἰσεπράχθησαν ὀκτὼ περίπου χιλ. φρ. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ποσότης τῶν τριχῶν τούτων ἀνήκει εἰς ἐπαίτας, κακοῦργους ἢ νεκρούς, ὧν οἱ πλεῖστοι ἀποθνήσκουσιν ἐκ μολυσματικῶν νόσων, εἶναι δὲ περίεργος ἡ εὐκολία μεθ' ἧς αἱ χαρίεσσαι καὶ λεπτοφυεῖς Εὐρωπαῖαι, οἰκειοποιοῦνται τὴν κόμην ταύτην, ἐπειδὴ ἴσως διετέλει ἄγνωστος ἡ προαγωγὴ τῆς προσθέτου κόμης. Ἐλπίζομεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην αἱ κυρίαι θὰ ἀρκῶνται εἰς τὴν ἰδικήν των, ὅσον πτωχὴ καὶ ἂν εἶναι.

Προστατευτικὴ ἑταιρία τῶν παίδων. Ἐν Λονδίνῳ ἱδρύθη γυναικεία ἑταιρεία πρὸς καταπολέμησιν τῶν σκληρῶν καὶ ἀκάρδων ἐκείνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, αἵτινες βασανίζουσι μικρὰ παιδία εἴτε ἴδια εἴτε προσκεκολλημένα εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Τὸ τηλέφωνον ἐν τοῖς ναοῖς. Ὁ κανονικὸς ἱερεὺς τῶν ἐν Βερμιγχάμῃ ναῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπέτρεψεν ὅπως πολλαὶ οἰκογένειαι πιστῶν κατοικοῦσαι μακρὰν τῆς ἐκκλησίας συνδέσωσι μετ' αὐτῆς τὰς οἰκίας των διὰ τηλεφωνικῶν σωμάτων. Οὕτω τὰς Κυριακάς, καθ' ἃς εἴτε ἐκ κακοκαιρίας εἴτε ἐξ ἀδιαθεσίας κωλύονται νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν ναόν, νὰ δύνανται νὰ ἀκούωσι διὰ τοῦ τηλεφώνου τὸ ἐν τῷ ναῷ κήρυγμα.

Μία γυνή, αἰτία τῆς τελευταίας πολιτικῆς μεταρρυθμίσεως ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Γαλλο-γερμανικὸς πόλεμος, ἡ πτῶσις Ναπολέοντος τοῦ ΙΙΙ, ἡ κατάκτησις τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης ὀφείλεται εἰς μίαν γυναῖκα. Οὔτε ἐπισήμου γένους ἦν, οὔτε νέα πλέον, ἀλλ' οὔτε τρομερά τις ἐπαναστᾶτις. Ὀνομάζετε Ἐλίζα Ἔσσλερ καὶ ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ ὑποδηματοποιοῦ ἐκ Βοστώνης. Ἡ ἔκτακτος ὡραιότης καὶ ἡ θαυμασία φωνή της προσείλκυσα τὴν προσοχὴν διευθυντοῦ θεάτρου τινὸς τῆς Πορτογαλλίας, ὅστις τὴν προσέλαβεν ὡς ὑψίφωνον ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ καταρτισθέντι θιάσῳ. Εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ψήμην διασήμου ἀοιδοῦ, ὅτε ὁ δὸν Φερδινάνδος σύζυγος τῆς βασιλίσσης τῆς Πορτογαλλίας, δόνας Μαρίας δὲ Γλόρια, εἶδε καὶ ἤκουσεν αὐτὴν τὸ πρῶτον. Τὴν ἠράσθη παραφόρως καὶ ἐγένετο προστάτης της. Μετά τινα χρόνον ἡ βασίλισσα ἀπεβίωσε καὶ ὁ δὸν Φερδινάνδος ἀπένειμεν εἰς τὴν ἐρωμένην του τὸν τίτλον κομίσσης de Edia, μεθ' ὃ καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Ὅταν ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα ἐξωρίσθη, ὁ Βίσμαρκ ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὸν θρόνον τῆς Ἱσπανίας εἰς ἕνα Χόεντζόλερν. Ἡ Γαλλία ἀντέστη εἰς τοῦτο καὶ οἱ προϊόντες τῆς Ἱσπανίας συνέλαβον τὸ σχέδιον νὰ προσενέγκωσι τὸν θρόνον τῆς Ἱσπανίας εἰς τὸν δὸν Φερδινάνδον τῆς Πορτογαλλίας. Ἀλλ' αἱ σύζυγοι τῶν εὐγενῶν τούτων ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν ἤθελον παρουσιασθῆ ποτὲ εἰς τὴν Αὐλήν, ἐὰν ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ λαοῦ Ἐλίζα Ἔσσλερ κατελάμβανε τὸν βασιλικὸν θρόνον.

Οἱ Ἱσπανοὶ ἀνηνέχθησαν εἰς τὸν Πάπαν, ὅπως ἀκυρώσῃ τὸν γάμον τοῦ δὸν Φερδινάνδου, ὅστις ὅμως πληροφορηθεὶς τὰ διατρέχοντα ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν ἐδέχετο τὸν θρόνον, ἀφοῦ θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς συζύγου του Ἐλίζης.

Ἡ ἡρωϊκὴ αὕτη αὐταπάρνησις ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὸν πόλεμον τοῦ 1870, τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος, τὴν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατάκτησιν τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης καὶ τὴν θλιβερὰν ἐσωτερικὴν πολιτικήν, ὑφ' ἣν διατελεῖ ἡ Ἱσπανία.

Αἱ ρωσσίδες ἰατροί. Ἐλύθη ὁριστικῶς ἐν Ρωσσίᾳ τὸ ζήτημα τῆς ὑπὸ γυναικῶν ἐξασκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐπισήμῳ Ἐφημερίδι» τῆς Πετρουπόλεως αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα, δι' οὗ αἱ γυναῖκες ἰατροὶ πανταχοῦ τοῦ Κράτους δύνανται νὰ διορίζωνται δημόσιοι ἰατροί, θὰ φέρωσι δὲ καὶ ἓν εἶδος παρασήμου, ὡς διακριτικοῦ σημείου τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν. Προσκτῶνται ἐπίσης τὸ εἰδικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπισκέπτωνται αὐταί ὡς ἰατροὶ ὅλα τὰ γυμνάσια καὶ σχολεῖα τῶν θηλέων, ἐπίσης ὅλα τὰ διὰ γυναῖκας νοσοκομεῖα καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Ἀπαλλάσσονται δὲ τοῦ καθήκοντος τοῦ νὰ παρίστανται ὡς πραγματογνώμονες, ὁσάκις κληθῶσιν εἰς ποινικὰς δίκας.

Ὥστε ὑπὸ ταύτην τὴν ἔποψιν ἡ Ρωσσία ἤνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην.

Ἀνακάλυψις νέου κράτους. Κατ' αὐτὰς ἀνεκαλύφθη πρὸς τὰ βόρεια τῆς Σκωτίας νέα νῆσος κατῳκημένη, φέρουσα τὸ ὄνομα Ἀγία Κίλδα. Ἔχει ἔκτασιν δέκα τεσσάρων περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, καὶ κατοικεῖται ὑπὸ ὁμάδων ἁλιέων μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ἡ νῆσος αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν Εὐρωπαϊκὴν δύναμιν, διοικεῖται δὲ ὑπὸ γυναικός, εἰς ἣν ἀποδίδουσι τὸν τίτλον βασιλίσσης. Διατηρεῖται ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς νήσου, οἵτινες πλὴν τῆς τροφῆς καὶ συντηρήσεώς της παρέχουσιν αὐτῇ καὶ ἐπιχορήγησίν τινα διὰ τὰ ἰδιαίτερά της ἔξοδα. Ἐὰν ἡ βασίλισσα ἀποφασίσῃ νὰ νυμφευθῇ ἀνάγκη νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησίν της, διότι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιδίου δὲν ἀναγνωρίζουσι βασιλέα.

Αἱ ἐν Εὐρώπῃ ἐργάτιδες. Κατὰ στατιστικὴν δημοσιευθεῖσαν κατ' αὐτὰς αἱ ἀνὰ τὰ πέντε βιομηχανικώτερα κράτη τῆς Εὐρώπης ἐργάτιδες ἀνέρχονται εἰς εἴκοσιν ἑκατομμύρια, ἐπὶ πληθυσμοῦ 200 ἑκατομμ. κατοίκων. Ἐν τῇ Γερμανικῇ βιομηχανίᾳ ἀριθμοῦσι 5 ἑκατομ. ἐργατίδων, ἐν τῇ Ἀγγλικῇ 4 ἑκατομ. ἐν τῇ Γαλλικῇ 3,750,000 ἐν τῇ Ἰταλικῇ 3 1/2 ἑκατομ. ἰσάριθμα δὲ καὶ ἐν τῇ Αὐστροουγρικῇ.

Ὀθωμανὶς ἰατρός. Νεᾶνις μωαμεθανὴ ὑπέστη κατ' αὐτὰς μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας τὰς διπλωτικὰς ἐξετάσεις της ἐν τῷ Πανεπιστημείῳ τῆς Ὀδησσοῦ. Ἔτυχε τοῦ ἀνωτάτου διδακτορικοῦ πτυχίου ὡς καὶ τῆς ἀδείας τοῦ μετέρχεσθαι τὸ ἰατρικόν της ἐπάγγελμα. Ἡ Κουτλουγιαρὼρ χανοὺμ εἶναι ἡ πρώτη Ὀθωμανὶς πτυχιοῦχος ἰατρός, ὡς δὲ λέγεται θὰ μετέλθῃ τὸ ἐπάγγελμά της ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν χρυσορυχείων. Ὑπολογίζουσιν εἰς ὀκτακόσια κιλόγραμμα τὸν χρυσόν, ὃν οἱ Ἀμερικανοὶ ὀδοντοϊατροὶ μεταχειρίζονται εἰς σφράγισιν ὀδόντων. Ἡ ἀξία τούτου ἀνέρχεται εἰς 2,500,000 φρ Μετὰ τρεῖς αἰῶνας θὰ ἐρίσκονται εἰς τὰ νεκροταφεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν χρυσὸς ἀξίας 750 ἑκατομ. ἰσότιμος πρὸς τὸ κυκλοφοροῦν σήμερον εἰς τὰς χώρας ταύτας νόμισμα.

Ρινικὸς συναγωνισμός. Ἐν Αὐστρίᾳ συνεκλήθη κατ' αὐτὰς ἔκθεσις ἢ μᾶλλον συναγωνισμὸς διαφόρων ρινῶν. Τὸ πρᾶγμα θὰ φανῇ ὀλιγώτερον γελοῖον εἰς ὅσους γνωρίζουσι ὁπόσην σημασίαν ἀποδίδεται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ρινογραφίαν. Διὰ τοὺς εἰς τὰ μυστήρια αὐτῆς μεμυημένους, δὲν ὑπάρχουσι πάθη, κακίαι, ἀρεταὶ μὴ προδιδόμεναι ἐκ τῆς ρινός. Ἡ ρὶς εἶναι ὁ ἄνθρωπος εἶπε κατ' αὐτὰς ἔξοχος ρινολόγος.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐτέθη κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ὑπὸ τὴν βιογραφίαν τῆς Ἀναστασίας Γρηγοριάδου τὸ ὄνομα τῆς κ. Πηνελόπης Γρηγοριάδου, ἀντὶ τοῦ τῆς τακτικῆς συνεργάτιδος ἡμῶν κ. **Ἑλένης Γεωργιάδου**, τῆς φιλοπονησάσης τὴν βιογραφίαν ταύτην. Ἡ κ. Πηνελόπη Γρηγοριάδου εὐηρεστήθη νὰ παράσχῃ μόνον ἡμῖν, τῇ παρακλήσει μας, συμπληρωματικάς τινας σημειώσεις ἐπὶ τοῦ βίου τῆς μακαρίτιδος.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν ὑποσημειώσει τῆς γραψάσης ἐφέρετο τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Γρηγοριάδου, ὡς ἐπιβεβαιούσης ἱστορικήν τινα ἀλήθειαν, ἐτέθη κατὰ λάθος τοῦτο ἀντὶ τοῦ τῆς φλῆς συνεργάτιδος ἡμῶν κ. Ἑλένης Γεωργιάδου, ἥτις δὲν θέλει βεβαίως παρεξηγήσει τὸ τυπογραφικὸν τοῦτο παράραμα.

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

Ὁ Ἰάκωβος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἀλλά, διενοήθη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πλανᾶται βεβαίως. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἔγκλημα ὁ θάνατος τοῦ Γέβρ, ἀφοῦ οἱ ἰατροὶ ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκείνης πληγῆς θὰ εἶχον ἐννοήσῃ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μονομαχίας. Ἄλλως τε ἡ ἔγγραφος περὶ τῆς μονομαχίας ὁμολογία τοῦ Ρόβερτου Γέβρ, ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ἰδίου, θὰ εἶχε βεβαίως φωτίσῃ ἤδη τὴν ἀστυνομίαν. Πλήν, διατί τότε νὰ μεταφέρωσι τὸ θῦμα εἰς τὴν Μόργην! Ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἔκαμνε νὰ φρίττῃ Τὸ σῶμα τοῦ φίλου του εἰς τὴν Μόργην, μεθ' ὅλην τὴν περὶ μονομαχίας ἰδιοχείρως ὑπογεγραμμένην ἐπιστολήν του!!

Ἵνα διασκεδάσῃ τὰς τρομερὰς ταύτας σκέψεις του, ὁ νεανίας διηυθύνθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Ραμελέν, ἔνθα ἐγνώριζεν ὅτι ἀνεμένετο ἀνυπομόνως. Εἴδομεν αὐτὸν λησμονήσαντα πρὸς στιγμὴν τὴν συμφορὰν του πλησίον τῆς προσφιλοῦς του Μαγδαληνῆς καὶ τοῦ καλοῦ θείου της, ὅστις δὲν ἔπαυεν ἀπευθύνων αὐτῷ μυρίας ἐρωτήσεις περὶ τοῦ ταξειδίου του, τῶν μηνῶν τοῦ ἀποχωρισμοῦ των καὶ τῶν περὶ μέλλοντος σχεδίων του.

—Καὶ ἤδη, ἀγαπητέ μοι, ἐπέρανεν εὐθύμως ὁ κ. Ραμελέν, ἐπιτρεψατέ μοι νὰ σᾶς συγχαρῶ, διὰ τὴν κατακτητικὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἀνεψιᾶς μου δύναμίν σας. Ἐγίνωσκον ὅτι ἡ ἀῤῥιξίς σου θὰ τῇ ἐνεποίει αἴσθησίν τινα, ἀλλ' ὄχι μὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τοιαύτην τρομερὰν συγκίνησιν. Τώρα ἐν μόνον ὑπολείπεται. Προσφέρετε εἰς τὴν μνηστήν σας τὸ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ της δῶρον σας καὶ ταχέως εἰς τὸ ἐστιατόριον, διότι ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

Ὁ Ἰάκωβος εὑρέθη εἰς τρομερὰν ἀμηχανίαν. Οὐχ ἧττον διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εἰλικρινείας ἀπήντησεν:

—Ἀγαπητὲ κύριε Ραμελέν, εἶμαι μέγας ἔνοχος καὶ μέγιστος ἐγωϊστής. Ἡ πρώτη σκέψις μου σήμερον ὑπῆρξε νὰ σᾶς ἴδω ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον καὶ ἠμέλησα....

— Τὸ δῶρον καὶ τὴν λευκὴν ἀνθοδέσμην, προσέθηκεν ὁ δικηγόρος. Ἔστω, σᾶς συγχωροῦμεν διὰ σήμερον. Αἴ!! μικρά μου! Ὤ!! βέβαια δι' ἐσὲ ὡραιότερον δῶρον τῆς αἰφνιδίας ἐπιστροφῆς του δὲν ὑπάρχει, διότι δὲν ἠσθάνθης, ἢ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐκπλήξεως ταύτης, ἐνῷ ὁ θεῖος ὑπέστη ὅλας τὰς ἀνίας τῆς προσδοκίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὑπηρέτης εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν, ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἠκολούθησαν τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀξιαγάπητον ἐκεῖνον θεῖον εἰς τὸ προσφιλές του ἐστιατόριον, ὅπερ ἦτον ἀληθὲς καλλιτεχνικὸν ἀριστούργημα.

Ἐπεστρωμένον διὰ μωσαϊκῶν, μὲ τοὺς τοίχους ἐπενδεδυμένους ὑπὸ θαυμασίων ταπήτων, ἀπεικονιζόντων ἐκδρομὰς εἰς θήραν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, μετὰ κυλικείων ἐκ πολυτίμων ξύλων, ἐφ' ὧν ἐξετίθεντο πολύτιμοι συλλογαὶ ἀργυροποιείας καὶ ἀγγειοπλαστικῆς, τὸ ἐστιατόριον τοῦ κ. Ραμελέν, ἠδύνατο νὰ φιλοξενήσῃ ἀξιοπρεπῶς καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσσιῶν.

Ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνετο πλησίον τῶν προσφιλῶν ἐκείνων ὄντων μεγάλην ἠθικὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ τῶν τρομερῶν συγκινήσεων τῆς προτεραίας. Ἡ εἰκὼν τοῦ Ρόβερτου Γέβρ, τοῦ ἐπιστηθίου παιδικοῦ του φίλου, νεκροῦ καὶ αἱματοῤῥυτου, ἐξηλείφετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὄπισθεν σκοτεινοῦ πέπλου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἀντενάκλα μειδιῶσα, ὡς ἀκτὶς μαγικοῦ φωτός, ἡ θαλερὰ μορφὴ τῆς Μαγδαληνῆς. Καὶ ὄντως ἡ νεᾶνις ἐκείνη ἦτο ἀξιολάτρευτος. Ξανθή, λεπτοφυής, μὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς της, ἐν οἷς ἀνεγίνωσκέ τις πάντα διαλογισμόν της, ἐγοήτευε καὶ ὅταν ἔτι ἐσιώπα. Ὅταν δ' ὡμίλει, ἡ ἀργυρᾶ φωνή της ἔῤῥανε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν. Περὶ τῆς θαυμασίας δὲ τῆς φωνῆς δυνάμεως ὁ θεῖός της ἔλεγε συνεχῶς: — Ἐπάλαισα μετὰ πάντων τῶν ἐξόχων ῥητόρων ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ βήματος καὶ ἐξῆλθον νικητής. Ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμουν βεβαίως νὰ ἔχω ποτὲ ὡς ἀντίδικον τὴν πονηρὰν αὐτὴν μικράν. Ἐπὶ δώδεκα ἑνόρκων θὰ εἶχεν εἴκοσι τέσσαρας μὲ τὸ μέρος της.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Λ. **Πύργον.** Τό ἓν δημοσιεύεται σήμερον, ὡς βλέπετε. Ἡ ἀλληγορία ἐν τῷ ἡμερολογίῳ.— Καν Εἰ. Οἱ. **Χαλκίδα.** Ἠγνοοῦμεν τά καθ' ὑμᾶς. Γράφομεν. — Καν Δ. Α. **Κέρκυραν.** Δημοσιεύεται σήμερον, κατά τήν ἐπιθυμίαν σας. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἔστω καὶ συντόμους μεταφράσεις.— Καν Α. Δ. **Κεφαλληνίαν.** Ὁ καλλίτερος μυστικοσύμβουλος εἶναι ἡ μήτηρ. Ἐμπιστευθῆτε λοιπον πρὸς αὐτήν. Ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν σας ὑπὲρ πάν ἄλλο.— Καν Θ. Μ. **Σύρον.** Καὶ σήμερον γυναικεῖον κόσμον, ἀφοῦ τό ἀπαιτεῖτε.—Καν Ν. Χ Α. **Σύρον.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Καν Μν. Θ. **Κων]πολιν.** Ὑπάρχουσι πολλοὶ καλοὶ ἐπιστήμονες, οἵτινες χωρὶς νὰ εἶναι ἀγύρται στεροῦνται πελατείας, καὶ ἀδυνατοῦσι νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰς ὑλικὰς τῆς οἰκογενείας των ἀνάγκας. Ἄλλως τε οἱ τοιοῦτοι δὲν δύνανται νὰ συνάψωσι γάμον ἄνευ προικός, ἀκριβῶς, διότι αἰσθάνονται τὴν ἀξίαν των καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ διατηρήσωσιν ἀξιοπρεπῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν. Ὥστε καὶ πάλιν ὁ ἔμπορος προτιμᾶται ἢ μᾶλλον ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. — Καν Μ. Μ. **Μεσολόγγιον.** Εὐχαρίστως ἤθελε δημοσιευθῆ, ἐαν δὲν ἦτο εἰς πλεῖστα σημεῖα ἐσφαλμένον, παραγκωνισθέντων πάντων των στοιχειωδῶν κανόνων τῆς στιχουργίας. Ἂς γράψῃ τι εἰς πεζόν καὶ θὰ δημοσιευθῆ εὐχαρίστως. — Καν Κ. Μ **Πειραιά.** Βλέπετε, ὅτι σᾶς δίδομεν τὴν ζητουμένην συνταγήν. Δὲν περιφρονοῦμεν, ὡς λέγετε, τὰ φαγητὰ τοῦ λαοῦ, διότι τὸν ἐν λόγῳ παστὸν ἰχθύν, τρώγει ὅλος ὁ κόσμος. Εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος, δι' οὗ κατασκευάζουσιν αὐτόν οἱ Γάλλοι μάγειροι. Δοκιμάσατέ τον καὶ εἴπατέ μας τὴν γνώμην σας.— Καν Ε. Τ. Φ. **Κεφαλληνίαν.** Δρ. 10 ἐλήφθησαν. παρὰ τῆς Δος Α. Κ. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ἐμ. Π **Ρέθυμνον.** Εὐγενὴς ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ἐλήφθησαν παρὰ κ. Δ. φρ. χρ. 87. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐντολήν σας ἐκτελοῦμεν προθύμως. Γράφομεν.— Καν Α. Λ. **Ἀττάλειαν.** Ἀποστέλατε λεπ. 50 δι' ἀλλαγὴν διευθύνσεως.— Κον Α. Εὐ. **Βάρναν.** Ἐλήφθη. Θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ πλήρει ἐπιτυχίᾳ. Γράφομεν.—Καν Θ Μ. **Ἰωάννινα.** Εἰς τὸν αὐτόσε ἀντιπρόσωπόν μας προκαταβάλλετε τὸ φράγκον σας. Γίνεται τοῦτο διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν πόσα ἡμερολόγια πρέπει νὰ ἀριθμηθῶσι. Σήμερον δημοσιεύονται, ὡς βλέπετε, καὶ τὰ κερδισθησόμενα εἴδη.— Καν Γ. Σ. Μυρ. **Καβάλλαν.** Θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως.— Καν Κ. Μ. **Ἀθήνας.** Μὴ πτοῆσθε δά. Εἷς καλόγηρος δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψῃ, ὅ,τι τόσοι λογικοὶ οἰκογενειάρχαι μετὰ σκέψιν ὥριμον ἀπεφάσισαν. Τίς δίδει σημασίαν εἰς τὰ παρὰ τοιούτων ἐγωϊστῶν λεγόμενα. Καὶ δικαιοῦνται ἄρα αὐτοὶ οἱ μὴ ἔχοντες οὔτε θυγατέρας οὔτε συζύγους νὰ δίδωσι γνώμην ἐπὶ κοινωνικῶν ζητημάτων, λελυμένων ἤδη ἀπὸ πολλοῦ. Θὰ ἦτο δυστύχημα ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἀποθαρρυνώμεθα διὰ τόσον μικρὰ καὶ ἐπουσιώδη πράγματα.— Καν Μ Θ. **Λέγιναν.** Ἀναμένομεν ἀκόμη ζητηθείσας συνδρομάς. Ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ ἀδικαιολόγητος.—Καν Εὐ.Κ. **Ὀλτίνιτσαν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν· γράφομεν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Βακαλάος μὲ τυρί. Ἐκλέγετε πάντοτε μεγάλα τεμάχια, μὲ λευκὸν κρέας καὶ μαῦρον δέρμα Εἶναι ὁ καλλίτερος. Θέτετε ἀρ' ἑσπέρας ἐντός τοῦ ὕδατος, εἰς ὃ ρίπτετε καὶ ἓν τεμάχιον ξυλάνθρακος. Τὴν ἐπαύριον τὸν ρίπτετε ἐντός ψυχροῦ καθαροῦ ὕδατος, τὸν ἀφήνετε νὰ βράσῃ ὀλίγον, ἐξαφρίζουσα αὐτὸν ἐγκαίρως, τὸν ἀποσύρετε τοῦ ὕδατος, τὸν ἀποσταλάζετε. Τὸν κόπτετε εἰς λωρίδας στενὰς καὶ μακρὰς καὶ ρίπτετε αὐτὸν εἰς σάλτσαν, ἣν ἔχετε προηγουμένως κατασκευάσει ὡς ἑξῆς: Διαλύετε ἓν καλὸν τεμάχιον βουτύρου, προσθέτετε ὀλίγα κρύμμυα λεπτοκομμένα, πετροσέλινον, μικρὰ τεμάχια καρότων, ἓν κοχλιάριον φαρίνας, ἅλας, πέπερι καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν ποτήριον βράζοντος γάλακτος ἀναμιγνύουσαι πάντοτε ἕως οὗ βράσῃ ἐπὶ 3|4 τῆς ὥρας. Θέτετε τὸν βακαλάον σας ἐντὸς τῆς σάλτσας αὐτῆς καὶ ἀφήσατε νὰ βράσῃ ἐπὶ δέκα λεπτά. Ἐξάγετε τυρί, ἢ καὶ παρμεζάνα. Θέτετε τὸν βακαλάον μετὰ τῆς σάλτσας του εἰς καραβάναν, ἐπιπάσσετε μὲ τὸ τυρὶ καὶ ὀλίγην γαλέταν κοπανισμένην, χύνετε ἐπ' αὐτοῦ βραστὸν βούτυρον, φωτιὰν ἀπὸ ἐπάνω καὶ ἀπὸ κάτω, μέχρις οὗ κάμῃ κρούσταν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς καθαρίζεται τὸ βελοῦδον. Ὅταν τὸ βελοῦδον ἐπανωφορίου, ἢ οἵας δήποτε ἄλλης χρήσεως εἶναι πολὺ ἐρρυπωμένον, τρίβουσιν αὐτὸ ὁρμητικῶς μεθ' ἑνὸς τεμαχίου λινοῦ ἐμβεβαμμένου εἰς βούτυρον ἢ ἔλαιον, ἢ κάλλιον εἰς ρευστὴν ἀμμωνίαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκπλύνουσι μὲ χυμὸν λεμονίου. Ἵνα δὲ ἀνεγερθῇ ὁ ὡς ἐκ τῆς πλύσεως καταπεσὼν χνοῦς (χνοῦδι), βράζετε ὕδωρ ἐντὸς χύτρας, σκεπάζετε αὐτὴν μὲ ἓν καθαρὸν τρυπητὸν καὶ ἐπ' αὐτῆς κρατεῖτε τεταμένον τὸ βελοῦδον ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους, ἐνῷ ἄλλη τις προστρίβει τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ διὰ ψήκτρας (βούρτσας) καθαρᾶς σκληρᾶς. Ὁ ἀτμὸς τοῦ ζέοντος ὕδατος, διερχόμενος τμηματικῶς διὰ τοῦ τρυπητοῦ καὶ διαπερῶν τὸ ἐπ' αὐτοῦ αἰωρούμενον βελοῦδον ἀνεγείρει τὸν χνοῦν, ὃν ἀνορθοῖ ἐντελῶς ἡ διὰ τῆς ψήκτρας ἐνεργουμένη προστριβή.

Πῶς δοκιμάζεται μία οἰκία ἐὰν εἶναι ὑγρά. Τρίψατε ἄσβεστον ἄκαυστον, ὡς ἐξάγετε αὐτὴν ἐκ τῆς καμίνου καὶ θέσατε ἐντὸς δοχείου ἀνοικτοῦ 1 ὀκᾶν καὶ 100 δράμια, θέσατε τὸ δοχεῖον τοῦτο εἰς τὸ δωμάτιον, οὗ ὁποίου τὴν θερμοκρασίαν θέλετε νὰ δοκιμάσητε καὶ ἀφήσατε ἐκεῖ ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας. Μετὰ ταῦτα ζυγίζετε τὴν ἄσβεστον, ἐὰν εἰς τὸ βάρος της προσετέθη μόνον ἓν δράμιον τότε τὸ δωμάτιον εἶναι ξηρὸν καὶ κατοικήσιμον, ἐὰν ὅμως ἔχῃ περισσότερα εἶναι ὑγρόν. Ἐὰν τὸ προστεθὲν βάρος ἀνέρχεται εἰς 5—6 δράμια τότε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο κατοικούμενον δύναται νὰ ἔχῃ ἐπικινδύνους συνεπείας διὰ τὴν ὑγείαν τῶν κατοικούντων.

Κρετὸν δι' ἔπιπλα

Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκόμισε κρετόν. Σχέδια νέα περσικά. χρώματα στερεά.

τάπητες

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἔφθασαν τάπητες. Σχέδια καὶ ποιοῦται ποιότητες πρώτην φορὰν ἔρχονται ἐν Ἀθήναις.

Κουρτίνες (portières).

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκομίσθησαν κουρτίνες χρυσοῦφαντοι. Σχέδια περσικὰ νεώτατα.

Ὑφάσματα δι' ἔπιπλα

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐκομίσθησαν τὰ ἀριστουργήματα τῶν ὑφασμάτων δι' ἔπιπλα.

Παῖς μικρὸς ζητεῖ οἰκίαν, ἐν ᾗ νὰ ὑπηρετῇ καὶ φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Περὶ τὸ πέρας τοῦ γεύματος, ὁ γηραιὸς δικηγόρος παρετήρησεν αἴφνης τὴν τρομερὰν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τοῦ Ἰακώβου.

—Ἀλλά, τί ἔχεις, λοιπόν, παιδί μου; τὸν ἠρώτησε. Σὲ κατεπόνησεν ἴσως τὸ μικρὸν αὐτὸ ταξείδιον;

—Ἀλλ' ὄχι πολύ, ἀγαπητὲ κύριε Ραμελέν. Δὲν ᾐσθανόμην κόπωσιν, διότι μὲ ἀνεκούφιζεν ἡ ἐλπίς, ὅτι θὰ σᾶς ἐπανίδω....

—Ἐμέ;... ἢ ἐκείνην;

—Ὑμᾶς καὶ ἐκείνην.

—Τώρα εἶσαι εἰλικρινέστερος. Ἐννοῶ ὅμως διατί εἶσαι τόσον ὠχρός. Βεβαίως δὲν θὰ ἐκοιμήθης τὴν νύκτα ταύτην, διότι θὰ ἔσπευσας ἴσως νὰ χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς τοῦ φίλου σου Ροβέρτου Γέβρ, οὗτινος τὸ γαμήλιον συμβόλαιον, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὑπεγράφη χθὲς τὸ ἑσπέρας. Βεβαίως θὰ ἐχορεύσατε ὅλην τὴν νύκτα, θὰ ἐδόθησαν δεῖπνα κτλ. Ἡ ὠχρότης σου ἐξηγεῖται ἤδη. Πλὴν ἡσύχει· οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ Μαγδαληνὴ ἔχομεν δικαίωμα νὰ σὲ μεμφθῶμεν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν φιλικῶν καὶ συγγενικῶν καθηκόντων σου.

Ὁ δυστυχὴς νέος κατέβαλλεν ὑπεραν θρωπίνους προσπαθείας, ὅπως συγκρατήσῃ τὴν φρικώδη συγκίνησιν, ἥτις τὸν κατελάμβανε, εἰς πᾶσαν λέξιν ἐξερχομένην, ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ κ Ραμελέν.

Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἀπήλλαξε τοῦ μαρτυρίου τούτου.

—Θεέ μου, εἶπε, δὲν ἔχετε εἰδήσεις τῆς οἰκογενείας Κρεπινέ;

—Ἄ!! ναί, δέ! Ἰδέ, Γιάννη, μήπως φαίνωνται ὁ κ. Κρεπινὲ μετὰ τῆς ἀξιοτίμου οἰκογενείας του! Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀχαριστία εἶναι ὁ ἀχώριστος τῆς ἀνθρωπότητος σύντροφος, δὲν θὰ ἐκπλαγῶ, ἐὰν ὁ κ. Κρεπινέ, ἀφοῦ ἅπαξ ἐκηρύχθη ἀθῶος, ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν γέροντα συνήγορον καὶ ὑπερασπιστήν του. Καὶ ὅμως σχεδὸν τὸν εἶχον προσκαλέσει νὰ προγευματίσῃ μαζῆ μας σήμερον, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἦτον ἡ ἑορτή σου. Καὶ συγχωρῶ μὲν νὰ λησμονῶσιν ἐμέ, κόρη μου, ἀλλ' ὅταν πρόκηται περὶ σοῦ, εἶμαι ἀμείλικτος.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, τὸ παραπέτασμα ἀνηγέρθη καὶ ἡ οἰκογένεια Κρεπινὲ ἐποιήσατο ἀληθῆ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἔφοδον Οἱ δύο μικροὶ υἱοὶ ἐναπέθηκαν μετὰ σεβασμοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς νεάνιδος δύο ὡραίας καὶ μυροβόλους ἀνθοδέσμας, ἐνῷ οἱ δύο σύζυγοι ἔστησαν εἰς σεβαστὴν ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀπόστασιν.

—Σὲ ἐσυκοφάντουν, φίλε μου, ἀνεφώνησεν ὁ δικηγόρος, συγκινηθεὶς ἐπὶ ταῖς θερμοτάταις ὑπὲρ τῆς ἀνεψιᾶς του εὐχαῖς τῶν νεοελθόντων. Τότο, Ρικέ, εἶπε, στραφεὶς πρὸς τοὺς μικρούς, ἐλᾶτε γρήγορα νὰ σᾶς φιλήσω.

Ἐνῷ δ' οἱ μικροὶ προθύμως ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κ. Ραμελέν, ὁ Κρεπινὲ ἔλεγε:

—Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, ἐὰν ἠργοπορήσαμεν τόσον. Σήμερον εἴμεθα ὑπέρ ποτε ἄλλοτε πρωϊνότεροι. Ἐφιλοδόξουν, κ. Ραμελέν, νὰ προσφέρω καὶ ἐγώ τι πρὸς τὴν δεσποινίδα, καὶ ἤλπιζον ὅτι τὰ δίκτυά μου καὶ ἡ ἁλιευτικὴ δεινότης μου ἤθελε κατά τι συντελέσει εἰς τοῦτο. Ἀλλ' ἀντὶ θήρας, περιεπλέχθημεν εἰς ἱστορίαν πολὺ τραγικήν, ἥτις μᾶς ἔκαμε νὰ ἀπολέσωμεν καὶ τὸν λαμπρὸν ἰχθύν, ὅστις ἐδάγκανε τὸ δόλωμά μου καὶ ὅλας τὰς πρωϊνάς μας ὥρας.

—Μοὶ κινεῖς τὴν δικηγορικήν μου περιέργειαν, κ. Κρεπινέ, μὲ τὸ τραγικὸν αὐτὸ ὕφος σου. Ἐπίτρεψόν μοι λοιπόν, νὰ σὲ παρουσιάσω πρῶτον εἰς τὸν κ Ἰάκωβον Γραμπραί, τὸν μνηστῆρα τῆς Μαγδαληνῆς μου, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μᾶς διηγηθῇς τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἱστορίαν σου.

Μετὰ τοὺς μεταξὺ τοῦ Ἰακώβου καὶ τῶν νεοαφιχθέντων ἀνταλλαχθέντας τυπικοὺς χαιρετισμούς, ὁ Κρεπινὲ διηγήθη λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ θανάτου τοῦ Ροβέρτου Γέβρ. Ἐφ' ὅσον ἐκεῖνος διηγεῖτο, ὁ ἀτυχὴς Ἰάκωβος καθίστατο ὠχρότερος, ὅταν δὲ ὁ Κρεπινὲ περαίνων εἶπεν, ὅτι αὐτός τε καὶ ἡ ἀστυνομία ἐχαρακτήρισαν ὡς ἔγκλημα, τὸν θάνατον τοῦ εὑρεθέντος πτώματος, ὁ Ἰάκωβος ἀπὸ ὠχροῦ ἐγένετο πελιδνός. Ἡ ἀγωνία του εἶχε κορυφωθῆ. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς δολοφονία ὁ θάνατος τοῦ Γέβρ, κατόπιν μάλιστα τῆς αὐτογράφου του ἐπιστολῆς! Καὶ ὅμως ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης δὶς ἤδη εἶχεν ἀκούσῃ χαρακτηριζόμενον ὡς κακούργημα. τὸν θάνατον τοῦ φίλου του.

—Καὶ πῶς ἠννόησαν, ὅτι ὁ φονευθεὶς ἦτο θῦμα δολοφονίας; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

(Ἀκολουθεῖ).